

komitén gillande och antagna äro medlemmar af Svenska Missionen i Kina.

I Kina arbetar Missionen i förbund med China Inland Missionen, dock så att de äro två skilda missioner. Deras inbördes förhållande och i allmänhet allt hvad angår verksamheten på missionsfältet ordnas af missionärerna i Kina efter föreskrifna regler.

4) S. m. i K. är helt och hållet underhållen genom frivilliga bidrag. Den upptager inga lån och sätter sig på inga villkor i skuld.

Ingen bestämd lön utlofvas åt missionärerna ej heller ikläder sig komitén hemma eller missionskonsiliet i Kina något ansvar för deras underhåll.

5) Komitén hemma är ansvarig för inottagna medel. Det åligger kassören att hvarje år offentliggöra utdrag af räkenskaperna.

Den af missionärerna i Kina, som har räkenskaperna om hand är ansvarig för medlens utdelande efter fastställda regler samt hvarje år öfversända till komitén sina räkenskaper.

Mätte Herrens rika nåd och välsignelse hvila öfver Svenska missionen i Kina, öfver dess arbetare och dess arbetel.
Stockholm i maj 1889.

Josef Holmgren.

P. S.

Medel för missionen mottages med tacksamhet af komitéledamöterna kapt. *John Ahlberg*, Biblioteksgatan 27, Stockholm; handl. *J. W. Wallin*, Karlavägen 25, Stockholm; pred. *J. Holmgren*, Floragatan 6 & 8, Stockholm och red. *P. A. Palmer*, Sanningsvittnets expedition, Stockholm.

MEDDELANDE

FRÅN

SVENSKA MISSIONEN I KINA.

REDOGÖRELSE

FÖR DESS TREDJE VERKSAMHETSÅR

1 maj 1889—1 maj 1890.

AFGIFVEN AF SEKRETERAREN I MAJ 1890.

STOCKHOLM

DAVID LUNDS BOKTRYCKERI

1890.

”För hela Skapelsen”

eller

skall Kina erhålla 1,000 evangelister utan dröjsmål?

Under denna rubrik har John Hudson Taylor utsändt ett upprop till de troende i Europa och Amerika att bedja Gud om 1,000 missionärer för Kina. År 1883 både H. Taylor och hans vänner om 70 nya missionärer för Kina, och Herren gaf dem 80 såsom svar på deras böner. 1886 både Kina Inlandsmissionens vänner om 100 nya arbetare att utsändas till Kina under 1887. De fingo äfven denna siu bön besvarad. Ehuru den protestantiska missionen arbetat i Kina öfver 80 år, äro de jämförelsevis få, som hört evangelium. De arbetare, som nu finnas i Kina, och de kristna som der äro, kunna på sin höjd nå mellan 1 å 2 millioner om året med fridens budskap. Detta känner H. Taylor, på hvilkens hjerta Gud särskildt synes hafva lagt Kinas evangelisering, förkrossande. Särskilda ansträngningar måste därför göras, om kineserna skola komma till kunskap om Guds frälsning i Kristus Jesus. H. Taylor beräknar att, om 1,000 evangelister utsändes att uteslutande draga från by till by, från stad till stad, predika och sprida traktater, skulle, med de missionärers och troendes medverkan, som nu finnas i Kina, hvarje kines inom fem år i hela det stora riket hafva hört Guds frälsningsgörande ord. Denna tid skulle medgifva evangelisterna tvänne år till språket och förberedande arbete. I Kina finnas omkring 50 millioner familjer. Kineserna bo i kvadrater med öppen gård,

i hvilka 4 till 10 familjer bo. Då missionären kommer in på gården och börjar predika eller sjunga, skynda alla, som bo i kvadraten, till fönstren och höra på. Med lättbet kunde därför hvarje evangelist nå 50 familjer om dagen. Således skulle 50 tusen familjer hvarje dag få höra evangelium, och efter 3 års förlopp skulle hvarje människa i Kina hafva hört ordet om riket. Missionärerna, som nu verka i Kina, äro merändels bundna vid stationer och församlingar och skulle icke utan stor skada kunna lemna dem.

Det är icke blott till Kina Inland missionens vänner H. Taylor denna gång vänder sig med begäran att de skola bedja Gud om tusen evangelister för Kina — det är icke heller hans mening, att de skola utbedjas för Kina Inland missionen — utan han vänder sig till Kristi församling på hela jorden. Han gör detta, emedan han anser att alla troende, så vidt möjligt är, böra få tillfälle att taga del i Kinas evangelisering, och han tror att välsignelsen varder större, om hela Kristi kropp enar sig om denna sak. I de mest rörande och gripande ordalag vänder han sig till de små barnen, som älska Jesus och hedjer om deras hjälp och understöd för Kinas frälsning. Derpå ställer han sina ord till ynglingar och jungfrur, till unga män och qvinnor, till föräldrar, ja, till troende af alla åldrar och beder om allas medverkan för denna viktiga sak. Kristus har älskat oss in i korsets död, och han har köpt oss åt Gud med sitt blod, därför böra vi innerligt älska honom tillbaka och öfverlemnna oss sjelfva och allt hvad vi hafva till hans tjänst. Detta är grundtonen i hans upprop.

* * *

Till Sveriges missionsvänner. Det är nu att hoppas, att detta upprop för Kinas evangelisering, utsändt af en gammal, erfaren missionär, hvars hjerta glöder af kärlek till Kristus och hans rikets framgång, skall behjertas af de kära missionsvännerna i vårt land.

Från missionär Folke komma också de mest bevakande böner om medarbetare på det stora fältet, böner som understundom skulle röra en till tårar, äfven om man hade ett hjerta af sten. Förvisso skall Kristi kärlek, så utsägligt stor till oss och våra fallna bröder, tvinga oss att göra allt hvad på oss ankommer, för en så vigtig och härlig sak. Vi vilja också vi deltaga med lif och lust i detta arbete och tacka Herren att den stora nåden är oss beskärd. Vår nitälskan, våra förböner och uppoffringar skola vara behjelpiga vid utförandet af detta behjertansvärda verk. Säkerligen skola också många modiga män och qvinnor, i hvilkas hjertan Herrens heliga missionseld brinner, draga ut ifrån Kristi församling i Sverge till sina fallna bröder i Kina och bland dem uppresa korsets banér till lif och frälsning. Må blott en hvar göra sin pligt. Ingen må hålla sig undan utan bedja: »Hjelp mig, du käre Herre, som dog för mig, att göra hvad jag kan. Att stå och se på utan att lägga sin hand vid arbetet, vore en grym otacksambhet mot Kristus, som sagt: *Prediken evangelium för hela skapelsen.*

100 af de tusen evangelisterna anser Hudson Taylor skola kunna komma ifrån de Skandinaviska landen, och han tror att Sverge kan bidra med 60 personer. Detta betonade han flere gånger under sin vistelse här. Skall väl en sådan välsignelse vederfaras oss! Skall verkligen församlingen i vårt land få glädjen att bidra med så många fridsbndbärare till Kinas evangelisering? Hafva vi blott hjerta för saken, så går det ock med lätthet.

Skaror af unga män och qvinnor med ganska stora kunskaper och god begåfning gå här hemma och äro olyckliga, emedan de äro till så ringa nytta. De sakna utrymme. På missionsfältet deremot skulle de kunna blifva till stor välsignelse och medel till många olyckliga själars frälsning. Om de fyllas af Herrens Aude och få den heliga elden tänd i sina hjertan, skola de blifva dugliga missionärer. Många finnas också nu,

som brinna af en innerlig åstundan att få offra alla sina krafter för Herren på missionsfältet. Säkert är att de 60 finnas ibland oss. Mätte Gud få draga fram dem och sända dem.

Och hvad den ekonomiska sidan af saken angår, så är den alls icke öfvervinnerlig. Vi meddela här, huru H. Taylor tänkt sig att medlen till de 1000 evangelisternas utrustning och underhåll kunde samlas. Han säger: »Många kristne, som icke sjelfve äro i stånd att utgå, kunna underhålla en representant på missionsfältet. I det inre af Kina öfverstiga omkostnaderna för en missionär icke 50 pd (900 kr.) om året. I andra fall kunna några förena sig om att underhålla en missionär och med sina böner understödja honom i arbetet. Vi känna exempel, der fem eller tio personer sålunda underhålla en missionär. En församling, en ungdoms- eller jungfruförening, som hvardera hafva 35 medlemmar, hvilka hvar och en gifva 7½ öre om dagen, kunna på så sätt aflöna sin egen missionär. Huru lätt många skulle kunna spara 7½ öre om dagen! Men om detta är för mycket, så fördubblen gifvarnes antal och låt hvar och en gifva 4 öre om dagen. En söndagsskola, der 40 af lärarne och barnen kunde samla hvar sina 45 öre i veckan, skulle likaså kunna hafva en egen missionär. Men vi behöfva icke mångfaldiga exemplen för att visa, huru lätt det vore att komma ut med den ekonomiska sidan, om församlingarna bara uppväcktes till nitälskan. Om de likväl icke göra det, borde det väl finnas mera än 500 personer i Europa och lika många i Amerika, som äro redo att utgå på egen sold, då det gäller ett så härligt uppdrag, ja enskilda kristna finnas äfven, som kunna, om de blefve tillräckligt intresserade, lemna 360,000 kronor till utrustning och respengar för alla 1,000 eller 450 tusen kr., som deras underhåll skulle kosta för ett år. Framläggen saken i bön inför Herren. Men låtom oss icke dröja, ty om vi nu gå genast, skola likväl millioner själar dö, innan vi hinna till dem med evangelium.

Om vi i Sverge icke vilja följa något af de här antydda exemplen — vi hoppas dock att några skola göra det — för att samla medel till missionen för de 60 evangelisternas utsändande, så kunna vi välja något annat. Om alla troende i landet gifva en krona hvar, så skall en summa så stor erhållas, att den är tillräcklig både till missionärernas utrustning och underhåll i Kina. 60 tusen kronor skulle åtgå till deras underhåll för år. Och dessa skulle med Kristi evangelium nå cirka 3 millioner familjer. Om nu en krona är för mycket för somliga, så kunna andra med lätthet gifva 2 eller 5 kr. Skola vi väl våga detta offer för vår käre Mästare, som så rikligen välsignat oss? Jo, vi vilja det utan tvekan och med glädje, vi måste det, Kristi kärlek tvingar oss. Det vore ju illa handladt att hålla en enda krona tillbaka, då det gäller utfrandet af en så härlig sak.

Meningen är dock icke, att vi skola lemna en krona mindre för Herrens verk på annat håll. Detta vore ju ingen vinst för Herren. Nej, denna krona, eller hvad vi känna oss manade att gifva, skulle blifva en *extra utgift* för Herrens verk i Kina.

Vi bedja att få lägga Kinas evangelisering på våra kära bröders och systrars hjertan. *Bedjen skördens Herre, att han utsänder arbetare i sin skörd.* Och hvar och en som känner sig manad att göra den ofvan antydda extra utgiften för främjandet af, att hvarje familj i det stora kinesiska riket måtte, så fort som möjligt, få höra evangelii glada budskap, må insända sin gifva under adress:

*Komitén för Svenska missionen i Kina,
Stockholm.*

Ett gudomligt rop efter sändebud.

(Af C. H. Spurgeon.)

»Och jag hörde Herrens röst,
som sade: Hvem skall jag sända
och hvem vill vara vårt budskap?»
Es. 6: 8.

Bröder, hedningarna förgås och det fins blott *en* väg till frälsning för dem: *Jesus*, ty det är icke något annat namn under himmelen, blaud menniskor gifvet, i hvilket vi skola blifva frälsta. Jehova, stor i makt och härlighet, söker efter budbärare, som vilja åtaga sig uppdraget att förkunna lifvets väg för de fallna menniskobarnen.

Utur den intensiva molnskyn, som omsluter hans tron, tränger sig den förborgade och gudomliga rösten till vårt öra: »*Hvem skall jag sända?*» Om I endast i tron viljen lyssna med uppmärksamhet, skolen I just nu höra den nådefulla, kallande rösten.

Under det verlden ligger försänkt i synd och last, söker den barmhertige Guden, som icke vill att någon skall förgås, utan att alla skola omvända sig och lefva, efter här-older att utropa hans barmhertighet och frälsningsråd. I kärleksfulla och bevekande ordalag söker han sådana, som vilja gå ut med det goda budskapet och förtälja hans underbara kärlek för de döende millionerna.

Hvem skall jag sända, är hans fråga? Och liksom för att genoin ett trefaldigt utsägende gifva mera eftertryck åt sina ord, höres Gudomsväsendet: Fadern, Sonen och Anden fråga: *Hvem vill vara vårt budskap?* Fadern frågar: *Hvem*

vill gå och bjuda mina förrirrade barn att återvända till mig? Sonen frågar: *Hvem vill gå att uppsöka mina dyrt återlösta men förlorade får?* Den helige Ande frågar: *Hos hvem får jag bo och genom hvem får jag tala, att jag må bringa evigt lif till dessa döende skaror?* Fadern öfver allt hvad fader heter frågar: *Hvem skall jag sända?* och den heliga Treeningheten: *Hvem vill vara vårt budskap?*

* * *

När någon är förberedd och dugliggjord för ett heligt verk, dröjer det icke länge, förr än han kallas till någon tjänst. Låt oss då stanna för den gudomliga kallelsen. Jag känner en smärtsam sympatisk känsla med Herren — ehuru jag ej kan kläda den i ord — att han sjelf från sin tron skall nödgas spörjande fråga: *Hvem skall jag sända?* Ack, min Gud! finnas der inga frivilliga för din tjänst? Hvad, äro inga af presterna, dessa Arons söner, redo att gå dina ärenden! Och alla dessa leviter, vill ingen af dem erbjuda sig! Nej, icke en enda. O det är hjertgripande, ja, öfver all beskrifning smärtsamt, att det skall finnas en sådan massa af män och kvinnor i Guds församling, som icke desto mindre synas olämpliga såsom Mästarens sändebud eller åtminstone icke vilja erbjuda sig till tjänst på hans skördefält, utan han måste åter och åter fråga: *Hvem vill vara vårt sändebud?* Hvad, finnas verkligen inga bland dessa frälsta villiga att blifva Herrens sändebud till hednafolken! Hvar äro presterna? Vill ingen af dem resa öfver hafvet till hednaländerna? Här bemina arbeta tusenden af oss. Äro inga af oss kallade att bära evangelium till dem som sitta i det mörka landet? Vilja inga af oss föra det till okända trakter? Äro inga af oss tvingade att gå? Tvingar icke Kristi kärlek oss dertill? Skall den gudomliga rösten ljuda i öronen på tusentals af våra predikanter utan att erhålla svar? O, svaren då åtminstone på Herrens gripande fråga: »*Hvem skall jag sända?*»

Här hafva vi skaror af menniskor, som bekänna sig vara kristna, hvilka samla pengar, blifva rika, äta det feta och dricka det söta. Finnas då inga ibland dem, som

vilja offra sig för Kristus? Många finnas, som göra affärsresor till främmande länder, vilja de då icke utgå såsom Jesu sändebud? Bland evig snö och stora faror riskera de till och med sina lif. Finnas der inga härorder för korset! Det är sant att här och der erbjuder sig en ung man att utgå såsom missionär, men kan det vara verkligt att majoriteten af våra bildade och begåfvade unga kristna hellre låta hedningarne gå förlorade, än de vilja släppa denna världens rikedomar i andra händer. O ve oss, om vi göra undanflykter då Herren kallar oss och ställer sin fråga till oss: »Hvem skall jag sända och hvem vill vara värd sändebud?»

Nå väl, mina bröder, om vi se att det fattas arbetare på missionsfältet, bör då icke genast detta sakförhållande mana oss en och hvar till självpröfning? Böra vi icke ransaka oss sjelfva och säga till Herren: »Här är jag, sänd mig.» Hvad ställning intager jag till detta Guds verk? Har jag blifvit satt i den ställning, hvori jag nu står, emedan jag i den kan utföra hvad andra icke kunna. Några af eder, men särskildt I unge män, som icke ega familjer, som binda eder vid hemlandet, I som icke ären förhindrade genom värden af en stor församling, och I, som ännu ej störtat eder in i affärslifvets hvirfvel, I, säger jag, som stån i den första kärlekens villighet och ifver, kunna lämpligt säga: *Här är jag, sänd mig.* Och om Gud har gifvit eder gåfvor eller förlånat eder jordiska egodelar eller ställt eder på en förmånlig plats, då bören I säga: »Jag har säkerligen kommit till tron på Kristus vid denna tidpunkt och blifvit en medlem af hans församling för att tjena. Gud har satt mig i den ställning, hvori jag står för att lemna en behöflig hjälp till att främja hans rike. Hur som helst »här är jag.» Jag erfar den helige Gudens närvaro, jag ser hans klädafäll i templet, han uppenbarar sig för min själf. Jag hör nära nog ljudet af serafernas vingar, och varseblifver huru nära himmelen är till jorden. Jag känner Guds nitälskans eld i mitt inre, jag måste öfverlemna mig helt åt Gud. Mitt hjerta säger mig, att jag är Kristi gäldonär. Jag ser hedningarnas nöd och älskar dem för Kristi skull. Just nu rör det glödande kolet ifråån altaret vid mina

läppar. »här är jag. Herre, du har satt mig, hvarest jag är, o tag mig då sådan jag är och bruka mig såsom du vill.» Mätte den gudomlige Anden få utäfva sitt inflytande på många af dem, som älska Herren Jesus, till dess de erfara missionselden på detta sätt brinna i sina hjertan!

Vi märka att sedan profeten öfverlemnade sig helt och hållet åt Gud, så svarar han: »Här är jag.» Herre, jag är hvad jag är af din nåd, men »här är jag»; Om jag är en man med begåfning, »här är jag»; Om jag fått tio pund, »här är jag»; Om jag står i ungdomens kraft, »här är jag»; Om jag hunnit mannaåldern, »här är jag»; Om jag är rik, så »här är jag», dook, om jag saknar förmågor, så har jag icke skapat min egen nun, »här är jag» just som jag är. Såsom jag lemnade mig åt dig och i tron emottog din återlösning, just så lemnar jag mig sjelf åt dig för att blifva använd för din ära, emedan jag är återlöst och icke min egen. Du har dyrt köpt mig, *här är jag.*

Härnäst kommer Esaias bön om *bemyndigande* och *smörjelse*. Om vi skola läsa detta bibelställe rätt, få vi icke lägga tonvigton på mig utan på *sänd*. Således: »Här är jag, *sänd mig.*» Han är redo att gå, önskar det gerna, men han vill ej gå, om han ej blir *sänd*. Derfor beder han: Herre, *sänd mig.* Jag beder dig, att du af din stora nåd ville dugliggöra mig, öppna dörren för mig och leda mig din väg. Jag behöver icke tvingas åstad, men jag önskar blifva *sänd*. Jag beder icke om att bli nödgad, utan om ledning. Jag vill alls icke gå på eget bevåg och åt andra gifva sken af att tjena Gud. *Sänd mig* därför, o Gud, om jag skall gå ut till hedningarna, led mig, undervisa mig, bered mig och stärk mig. Vi finna i dessa ord en kombination (förening) af villighet och helig klokhed. »Här är jag, *sänd mig.*»

Jag känner mig viss om att några af eder ifrigt åstunda att för Herren och Mästaren gå till den plats han utpekar. Jag beder eder varen faste och ryggen icke tillbaka. Bröder, gör inga undanflykter och framställ inga villkor inför Gud, utan säg du blott: *Här är jag, sänd mig*, hvart du vill, om det än vore till världens yttersta gränser, ja in i

dödens käftar, om du vill det. Jag är din soldat, ställ mig främst i ledet om du behagar eller bjud mig ligga i löpgrafvarne, om det är din vilja. Låt mig strida tappert och segerrikt främst i mitt regemente eller låt mig tyst och stilla underminera grundvalarne af fiendens fästningar. Bruka mig som du vill, *sänd mig* och jag vill gå, jag lemnar allt åt dig, *»här är jag»*, din villige tjänare, helt och hållet öfverlåten åt dig. Detta är den rätta missionsanden och måtte Gud få utgjuta den öfver hela sin kyrka och församling.

För mig skulle det icke synas förundransvärdt om tusenden skyndade fram och alla med en mun sade: *Här är jag, sänd mig*. Käre broder, borde du icke för Kristi kärleks skull, för hans sår och död till din återlösning och för din egen frälsning, alldenstund du är en Kristi gäldenär samt för hedningarnas olyckliga ställning, — ett evigt helvete gapar ju emot dem, — stå upp och säga: *Här är jag, sänd mig*. Fartyget lider skeppsbrott, matroserna förgås, de söka klänga sig fast vid tacklingen. Den ene efter den andre spolas öfver bord af de väldiga vågorna och sjunka ned i djupet. Gode Gud, de dö inför våra ögon och likväl står här räddningsbåten användbar och i ordning! Det är män som fattas. Vi behöfva män som bemanna båten. Här äro årorna, men ingen enda man att begagna dem. Hvad är att göra? Räddningsbåten väntar på män. Han är stark nog att trotsa hafvets vredgade böljor. Men män fattas. Ack, finnes der ingen! Äro alla foga stackare? En man är mera dyrbar än ophirs guld.

Nu väl, mina tappra bröder, hvem vill skynda i båten och af kärlek till Jesus och de döende männen derute fatta årorna. Och I tappra kvinnor, I, hvars hjertan ädelt klappta för Guds ära och nästans nöd, viljen icke I skämma ut dessa tröge och af kärlek till själar, som äro i dödsnöd, trotsa den vilda stormen och föra dem räddade till stranden? Behjerten mitt vädjande till eder, allvarligt och utan uppskof, ty det är ett vädjande till eder ifrån eder Gud. Sitten ned och lyssnen till den vemodiga men majestätiska rösten: *Hvem skall jag sända, och hvem vill vara vårt budskap?*

och svara sodan: *Här är jag, sänd mig! Jag är färdig, ja färdig*, för hvad som helst, hvartill du, min käre Återlösare, kallar mig.

Det härliga verk, för hvilket Kristus dog.

(Ett vittnesbörd af Dr. R. Moffat.)

O huru mycket det återstår att göra i denna vida, vida värld! Och huru sorgligt att det finnes så många, som förlösa sina krafter och sina gåfvor för ingenting. Jag minnes hurudana mina känslor voro, då jag ännu var en ung man, och jag minnes äfven, huru jag då tvekade mellan ett lefnadsnål och ett annat; med häfvan ser jag tillbaka och tänker, att om jag då hade valt, hvad jag stundom var böjd att välja, så skulle jag aldrig hafva blifvit ett Guds sändebud.

Genom Guds nåd egde jag — jag tackar Gud därför och skall tacka honom så länge jag lefver — en gudfruktig moder, en moder med missionssinne, och det var de berättelser, jag hörde från hennes läppar, då jag som liten gosse stod vid hennes knä, hvilka sedermera åter väcktes till lif i mitt sinne och riktade min tanke på att blifva en missionär för de döende hedningarna.

Betänk, hvad är väl det lif, som ej offras i Guds tjänst. Ja, hvad är i sanning lif, mina dyra vänner? Jag har under de 57 senaste åren varit anställd som missionär; jag har varit utsatt för faror, ja, i faror för lifvet; jag har med nöd kommit undan, undkommit liksom Job med ingenting, men det var ett härligt arbete, det var att göra Guds verk, att göra Guds vilja, och hade jag derunder omkommit, så hade jag ingenting förlorat men vunnit allt. Finnes det väl, mina dyra vänner, någonting under solen af sådan vikt, som den mission för hvilken härlighetens Herre nedsteg i denna världen. O! när vi tänka på det oändliga majesfädet hos denne Gud, som herskar öfverallt, detta härliga väsende, som »väger bergen på våg och höjderna

på vigtskål», när vi betänka att han ser ned på denna värld och har gifvit åt hvar och en hans arbete att utföra, när vi tänka på honom, som kunde tillintetgöra världen i ett ögonblick, och att han nedlåter sig att använda eder och mig som sina medhjelpare att utträtta detta härliga verk, för hvilket Kristus dog på korset — O! mina vänner, låtom oss då ihågkomma den vise mannens ord: »Allt hvad din hand finner att göra, gör det med din kraft; ty det finnes ingen verksambet, ingen klckhet, ingen kunskap, ingen vishet i grafven», dit vi alla hasta. En liten tid och vi skola ej mera vara till. Nu är den tid, då vi kunna verka! Nu är den tid, då vi kunna hjälpa oss sjelfva och andra att förhärliga Gud. Denna tid går hastigt förbi. Ack! utför hvadhelst som behöfver göras för eder egen och edra medmänniskors frälsning, gör det, gör det nu!

Jag har arbetat i Afrika under 53 eller 54 år och jag skulle gerna vilja återvända dit. Jag har sträfvat der vid arbete bittida och sent under en brännande sol, jag har der varit utsatt för hunger och törst, ofta har jag måst taga på mig, hvad jag kallar fastegördlen, men jag har aldrig klagat, jag har aldrig knotat. Jag visste att det verk, vid hvilket jag var anställd, var det verk, till hvilket Gud i sin barmhertiga försyn utkorat mig, och jag visste att om jag arbetar utan att förtrötts, så skulle jag visserligen skörda.

Bibelord om missionen.

1. Hvarpå missionsverket grundar sig.

»Ty så älskade Gud världen, all han utgaf sin ende Son, på det att hvar och en som tror på honom skall icke förgås, utan hafva evigt lif.» Joh. 3: 16.

»Ty se, jag bådär eder stor glädje, som skall vederfaras allt folk.» Luk. 2: 10.

»Gån ut i hela världen och prediken evangelium för hela skapelsen.» Markus 16: 15.

2. Behöfvet af missionsverksamhet.

»Herren skådar ned ifrån himmelen på människors för att se, om der är någon förståndig, någon som förlorad efter Gud. Men alla äro de afvikne, allesammans förlorade; ingen är som gör godt, icke en enda.» Ps. 14: 3.

»Utan Kristus — utan hopp och utan Gud i verlden.» Ef. 2: 12.

»Hvar och en som åkallar Herrens namn skall räddas. Huru skola de då åkalla den, på hvilken de icke tro? Och huru skola de tro den de icke hafva hört? Och huru skola de höra, utan att någon predikar? Och huru skola de predika, om de icke varda sünde. Kom hit öfver och hjer!»

3. Missionsverkets ändamål.

»Att uppsöka och frälsa det förtappade.» Luk. 19: 10.

»För att öppna deras ögon, att de må omvända sig från mörker till ljus och från Satans makt till Gud, att de må tron på mig må få syndernas förlåtelse och arfslott dem som äro helgade.» Apg. 26: 18.

4. Synd att ej deltaga i missionsverket.

Vi göra icke rätt. Denna dagen är en dag för budskap. Och om vi nu tåga och vänta tills morgonen kommer, vi ådraga oss skuld. Förbannen Meros, sade Herren till dem, som der bo, att de icke kommo till Herrens hjälp, Herren till hjälp med de tappre. Dom. 5: 23.

Jag var rädd och gömde ditt pund i jorden. I den dagen jag skall utgräva det och late tjenare. Matt. 25: 25—26.

5. Missionsverkets inre bevekelsegrund.

Huru mycket är du min Herre skyldig? Luk. 19: 41.

Kristi kärlek tvingar oss. 2 Kor. 5: 14.

Ty I kännen vår Herre Jesu Kristi nåd, att han har oss i sin nåd, vardt fattig för eder skull, på det att I genast skall gå till fattigdom skullen varda rika.

Huru skall jag vedergälla Herren för hans barmhärtighet mot mig. Ps. 116: 12.

6. Sätt att främja missionsverket.

Och jag hörde Herrens röst, som sade: Hvem skall jag sända, och hvem vill vara vårt budskap? Och jag svarade: Här är jag, sänd mig! Es. 6: 8.

Då äfven I bistån oss med eder förbön. 2 Kor. 1: 11.
Bedjen fördenskull skördens Herre att han utsänder arbetare i sin skörd. Matt. 9: 38.

På första dagen i veckan lägge en hvar af hemma hos sig tillhoppa hvad han lyckas åstadkomma. 1 Kor. 16: 2.

7. I hvilken ande understöd skulle lemnas åt missionen.

Herre, hvad vill du att jag skall göra?

Och allt hvad I gören, det gören af hjertat, såsom för Herren och icke för människor. Gal. 3: 23.

Hvar och en efter som han vill i sitt hjerta, icke med olust eller af tvång, ty Gud älskar en glad gifvare. 2 Kor. 9: 7.

Och folket gladdes öfver deras frivilliga gåfvor, hvilka de af helt hjerta frivilligt gifvo åt Herren. 1 Krön. 29: 9.

Hvad hon kunde det gjorde hon. Mark. 14: 8.

8. Lön för dem som deltaga i missionsverket.

Den frikostige blir fet, och den som vattnar, blifver sjelf vattnad. Ord. 11: 25.

Den öfvergifnes välsignelse kom öfver mig. Job. 29: 13.

Väl, du gode och trogne tjenare, öfver en ringa ting hafver du varit trogen; jag skall sätta dig öfver mycket; gå in i din Herres glädje. Matt. 25: 23.

9. Missionsverkets slutliga seger.

Och detta evangelium om riket skall varda predikadt i hela världen till ett vittnesbörd för alla folk, och då skall ändan komma. Matt. 24: 14.

Och afgudarne skola platt förgås. Es. 2: 18.

Ty jorden skall varda full af Herrens härlighets kunskap, liksom vattnet läcker hafvets botten. Hab. 2: 14.

Verldens rike har blifvit vår Herres och hans smordes, och han skall regera ifrån evighet till evighet. Upp. 11: 15.

Missionsmöten.

Missionen firade Kristi himmelsfärdsdag sin andra årsfest i kyrkan vid Fleragatan, Stockholm.

Mötet begynte kl. 11 f. m. Sedan psalmen: »Hela världen fröjdas Herren» etc. afsjungits, tillbragtes en stund i bön om välsignelse öfver de församlade såsom ock för Kina Inland missionen, som händelsevis hade sitt årsmöte samma dag.

Derefter helsades missionsvännerna välkomna af pred. J. Holmgren, hvarefter tal. höll ett missionsföredrag öfver Es. 49: 12. *Se, dessa skola komma fjerran ifrån, och se, någre ifrån norr och ifrån hafvet, och andra ifrån Sinims land.*

Detta är, yttrade tal., ett bestämdt löfte att menniskor skola komma till Herren. Och han, som har gifvit löftet är trofast. Sanningen af detta missionslöfte ter sig för vår blick. »Se, desse», heter det, »skola komma fjerran ifrån.» I Birna funes öfver 30 tusen kristna bland karenstammen. I Japan hafva massor vändt sig till Herren på sista tiden. De missionssällskap, som arbeta i detta land, hafva omöjligen kunnat sända så många missionärer, att alla fått undervisning, som begärt det. I Indien finns en folkstam som kallas för Telugustammen. Här hafva väldiga rörelser egt rum. På en enda dag döptes här 2,220 personer och på mindre än fem månader nära tio tusen. Aek ja, folken komma till Jesus, många komma och många sinom tusen skola komma. De komma fjerran ifrån. Öarne hafva också särskilda missionslöften. Och tänk på Söderhafsbarne, hvilken skörd som der inbergats för Herren. Hafvets vågor brusar omkring dessa öar. Det är ett väldigt dån. Men ännu väldigare är den lofsång, som på dessa öar stiger med höjden af en frälsad och tillbedjande skara. O hvilka segrar, som här vunnits och hvilket lof till Gud!

Till sist heter det: »och andre skola komma ifrån Sinims land», det är Kina. Gud vare lof, kineserna hafva redan begynt att komma. Det fins omkring 100 tusen kristna i Kina. Det är visserligen icke mycket ibland en folkmängd på tre å fyra hundra millioner, men det är dock

en god början. Kina är dock icke ett otacksamt fält för evangelium. Tvärtom är det mycket lofvande. Folket har här kultur och civilisation. Det står till att arbeta här. Vårt ringa arbete har redan burit rika frukter. Men då vi nu so att det lönar sig så bra, vilja vi utveckla mycken mera kraft och energi.

Ja, Kinas besökelsestid är sannerligen för handen. Skaror hungra och törsta efter evangelium. Deras händer äro sträckta till Gud, och han sträcker mot dem sina händer genom att uppväcka missionärer och utsända till dem. Öfver hela landet hörs en suckan efter Gnd. De hårda straffdomar, som drabbat detta land, hafva uppmjukat kinesernas hjertan och väckt tränad hos dem efter Gud. I provinsen Shansi, som för tio år sedan besöktes af en svår hungersnöd, hafva stora andliga väckelser egt rum. Vid ett enda tillfälle döptes här 260 personer. Folket är här särskildt mottagligt för lifvets ord. Kristus måste draga dem till sig, och vi måste hjälpa honom. Kristus väntar af oss att vi skola skynda å stad, Gud vill det och oräkneliga män, qviunor och barn vänta på oss. Medan vi dröja dö millioner. Det är därför ej tid att längre bida. Konungens ärende hastar. Ack, låtom oss också hasta!

* * *

Sedan en sångvers blifvit afsjungen, fortsatte dr Henrik Berg och höll i anledning af dagens text (1 Mar. 16: 15): »Gån ut i hela världen och prediken evangelium för hela skapelsen» ett kort men till hjertat gående föredrag. Talaren anmärkte, att detta är en befallning, vår Mästares sista befallning på jorden, och borde framför allt behjertas och efterkommas. Men trots det, måste vi med blygsel bekänna, vi hafva mycket litet aktat på det samma. Evangelium är Guds största kärleksbevisning till en döende värld, ty det är förkunnelsen om den korsfäste men lefvande Frälsaren. En officer i den engelska armén blef en gång tillfrågad, hur lång tid det skulle åtgå, ifall drottning Victoria utfärdade en order, att bringa den samma till världens yttersta ändar, till hvarje människa på jorden. Svaret lydde,

efter en stunds beräkning, att det kunde ske på 18 månader. Mina vänner, icke blott 18 månader hafva försvunnit, sedan konungarnas Konung gaf sina tjenare befallning att gå med »fredens budskap» ut i hela världen utan 18 hundra år; och största delen af menskligheten har ännu icke fått höra ett ord om Frälsaren. Hvad måne Fadren kan tänka, då han ser detta? Till följd af vår försumlighet har missionen icke gått så fort som han vill. Vi hafva en skuld att afbörda, vi äro skyldiga hedningarne evangelium och Guds bud en tillgifven lydriad. Det anmärktes äfven, att vi lefva i missionens århundrade. Ja, också att frukterna af detta århundradets bemödande för världens evangelisering väcker förundran.

Skaror skynda i våra dagar med lifvets ord till alla folk och länder. De portar som förr voro tillbomnade, hafva nu genom Guds nåd sprungit upp på vid gafvel. Hindren äro undanröjda, tiden är inne för att intaga landet. Äfven Kina har varit spärradt icke blott för missionärerna utan för nationerna, en enda undantagen (Holländarne) hvilken blott en enda dag på året fick lägga till vid dess hamnar. Nu är Kina öppet, och vi kunna höra från ett folk, talrikare än något annat på jorden, »kom hit i lever och hjälp oss.» Kunna vi, och våga vi, tillsluta våra hjertan för en sådan bön? Kunna vi ej själfva gå å stad, kunna vi dock bedja för andra, som gå och understödja dessa med våra medel. Äfven anmärkte tal. att Svenska missionen i Kina kunde anses som svar på de böner, hvilka uppstigit till Herren under en tid af 30 år från en fruntimmersförening i Stockholm, hvilken i tysthet verkat för missionen i Kina och en och annan gång haft offentliga möten i Betlehemskyrkan och Brödräfsamlingens kyrka härstädes. Som ni mins, lådo vi Gnd på vår förra årsfest om 10 missionärer för Kina. Vi hafva icke fått utsända dessa ännu, men jag är viss om, att antalet af dem som detta år hafva beslutat sig att utgå, är lika stort som vår begäran.

Vi kunna lita på Herren i detta. Jag tror, att ingen mission i Sverige har så lysande utsigter som Kinamissio-

nen. Sedan talaren hade uttryckt sin innerliga önskan, att hvarje Kristihimnelfärdsdag, då vi samlas till årsmöten, måtte blifva riktiga tacksägelsedagar, avslutade han med en från hjertat gående bön om Kinas frälsning. Särskildt frambar han sin egen broder, hvilken beslutat som missionär utgå till Kina.

* * *

Derefter höll kaptén John Ahlberg ett innerligt och lifligt föredrag, visande, att missionsverket icke allenast är anvisadt åt enskilda personer, utan är hvarje kristens förman. Då vi blifvit lyckliga, måste vi tala om det för andra. Vi kunna tjena Gud lika väl här hemma som genom att gå till Kina eller andra land. Ingen borde gå åstad förrän han vore viss, att Herren kallat honom, men ingen skulle heller vägra, då Gud kallat honom. Det är lefvande missionärer vi behöfva. Vi kunna icke utsända döda människor att utföra något, och lika litet kunna andligen döda missionera. Evangelium måste intaga våra hjertan och fröjda dem, om vi skola kunna gå åstad för att bringa andra den stora glädje det medför. De oomvända tro, att det måtte vara en tung och dyster tjänst att tjena Gud. Hvarje kristen, som har erfärit hvad det är att tjena Gud, vittnar dock om motsatsen. Se på missionärerna, som varit ute på fältet och komma hem för någon tid, huru de längta att få återvända tillbaka. Talaren anförde missionär Skrefsrud, hvilken han personligen samtalat med om denna sak under hans vistelse i Sverige. Han tränade efter att få återvända till hednafältet så fort som möjligt. Likaledes är det också den ljufvigaste tjänst och det lyckligaste lif att tjena Gud här hotana.

Löjtnant Dillner ledde nu i en varm och innerlig bön om rik välsignelse öfver missionen i Kina och öfver missionen i hela världen.

Till sist talade kaptén Ivan Bratt. Han skildrade dr P. Fjellstedts omvändelse genom de röda trädar Herren visade honom i en dröm, till hvilken skildring åhörarna lyss-

nade med spänd uppmärksamhet. Mötet avslöts härpå med den bekanta psalmversen: Oss välsigna och bevara etc.

* * *

Söndagen den 11 aug. afskildes i kyrkan vid Floragatan f. d. folkskollärarinnan Fredrika Georgina Hallin för missionskallet.

Efter sång och bön höll först hr Tiselius ett hjertligt tilltalande föredrag öfver Matt. 28: 18. »Gån ut i hela världen och gören alla folk till lärjungar, döpa dem i Fadrens och Sonens och den Helige Andes namn, lärande dem allt det jag befallt eder.»

Derpå sjöngs en sång, hvarefter predikanten Holmgren höll en missionspredikan öfver Jesu ord: »Jag har kommit att tända en eld på jorden, och huru gerna önskade jag icke, att den redan brunne.»

Till sist talade kaptén Ahlberg några hjertliga ord öfver löftet: »Hvar och en som åkallar Herrens namn, skall varda frälsd.»

Härpå uppsändes böner till Gud för missionen, särskildt i Kina.

Predikanten Holmgren, fröken Hallin, kaptén Ahlberg, handl. Wallin och hr Tiselius nedstego nu till nedre plattformen. Med anledning af Es. 41: 10. »Frukta dig inte, jag är med dig; vik icke af, ty jag är din Gud. Jag styrker dig, jag hjälper dig, och jag håller dig vid makt genom min rättfärdighets högra hand», höll pred. Holmgren ett lämpligt tal till den utgående system. Derefter föll syster Hallin ned på knä, och blef hon under bön och tacksägelse medels händerns påläggning afskild för det dyrbara missionskallet.

* * *

Tisdagen den 13 aug. var en afskodsfest anordnad för henne på samma plats. Omkring 400 personer, bekanta och vänner, hade infunnit sig att säga farväl till den älskade system.

Festen öppnades med välkomsthelsing af predikanten Holmgren, som också uppläste sista delen af Esaias 66 och talade öfver den 18 versen: »Tiden tillstundar att samla alla folk och tungomål, att de må komma för att se min härlighet.»

Derpå talade kaptan Ablberg helt kort öfver Jesu ord: »Edert hjerta vare icke oroligt. Tron på Gud och tron på mig.»

Den utgående systemen erhöll derjemte tänkespråk och uppmuntran af afskedsord af pred. Joh. Palmqvist, apotekare Niklasson, ryttmästaren v. Holst, löjtnant Thorén och handl. Wallin.

Syster Hallin tackade hjertligt för det henne visade intresset och bad att få vara ihågkommen i missionsvännernas förböner. Hon var glad att få gå ut som missionär till Kina, och hon riktigt längtade att snart komma dit.

Löjtnant Dillner öfverleunade i en varm bön syster Hallin åt Herrens beskydd. Följde så flere böner. Herrens välsignade närvaro förnams, frid och salighet fylde hvarje hjerta. Den sköna festen tog alltför snart slut, ehuru vi varit samlade i öfver tre timmar.

* * *

Söndagen d. 26 jan. ¹⁸⁹⁰ hölls en missionsfest i kyrkan vid Floragatan. Den började kl. 1/2 11 f. m. med bönemöte. Sedan pred. J. Holmgren uppläst Matt. 7: 7—11, ledde flere bröder i bön och utbådo rik välsignelse öfver dem, som voro samlade, öfver bröderna, som skulle predika under dagen, öfver missionärerna ute på fältet och öfver missionsvännerna här hemma.

Kl. 11 f. m. uppspelade orgeln den välkända psalmen: »Hela verlden fröjdes Herren» etc., hvori den talrika församlingen instände hjertligt och kraftigt. Missionär Aug. Berg höll nu ett hjertligt, kraftigt och lärorikt missionsföredrag öfver Joh. 12: 20—21 med anledning af greker-nas bön till Filippus: »Herre, vi vilja se Jesus.»

Följde så åter ett missionsföredrag af missionär Halme, som valde till text 2 Kor. 4: 6: »Gud är den, som bjöd

ljuset lysa utur mörkret och lyste i våra hjertan, på det att kunskapen om Guds härlighet i Jesu Kristi ansigte skulle framlysa.»

Guds ande hvilade öfver bröderna, och deras ord giingo rakt till hjertat. Komitéledamöterna och missionärerna samlades nu på plattformen. Först sjöngs den välbekanta sången af Havergale:

Tag mitt lif, o Gud, och mig
Helga helt — jag ber — åt dig.
Tag hvar stund af tidens lopp,
Flödande af tro och hopp.

Härefter framsade predikanten J. Holmgren några hjertliga ord till de församlade, utgående från Jesu ord till lärjungarne: »Gån ut i hela världen och prediken evangelium för hela skapelsen», och den helige Andes tillsägelse till lärarne och profeterna i församlingen i Antiokia att afskilja Saulus och Barnabas för det verk, hvartill Herren kallat dem. Äfven till de utgående bröderna ställes uppmuntran af ord med anledning af Es. 41: 9, 10: »Du är min tjänare, jag har utvalt dig, frukta icke, jag är med dig! Sök icke hjälp hos andra, ty jag är din Gud; jag stärker dig och hjälper dig och stödjer dig med min rättfärdighets högra hand.»

Bröderna knäböjde nu, och afskiljningen egde rum, hvarefter komitéledamöterna gäfvö bröderna tänkespråk, stälde uppmuntran af ord till dem och tillönskade dem välsignelse i deras arbete bland Kiuas folk. Guds Ande var kraftigt närvarande. Många rördes till tårar. Särskildt gripande voro de ord doktor Henrik Berg stälde till sin bröder. De voro båda djupt rörda, fölle hvarandra om halsen och gräto.

Mötet slöts med psalmversen: »Oss välsigna och bevara» etc.

* * *

På aftonen kl. 6 var afskedsmöte anordnad för missionärerna. Liksom på förmiddagen var kyrkan till träng-

sel fylld med uppmärksamma åhörare. Flera bröder talade nu, näml. doktor H. Berg öfver Luk. 5: 7: »Och de vinkade åt sina kamrater, som voro i den andra båten, att de skulle komma och hjälpa dem»; missionär Habne öfver Ebr. 11: 8: »Genom tron lydde Abraham, då han vardt kallad att draga ut till det land han skulle få till arf, och drog ut, icke vetande, hvart han skulle komma».

Kapten Ahlberg talade öfver orden: Se, jag bådär eder stor glädje, som skall vederfaras allt folket»;

missionär A. Berg öfver 2 Tess. 3: 5: »Men Herren styre edra hjertan till Guds kärlek och till Kristi tålamod;

apotekaren Niklasson öfver 2 Tess. 1: 11, 12: För den skull bedja vi ock alltid för eder, att vår Gud ville anse eder värdiga kallelsen och krafteligen fullborda hvarje godhetens uppsåt och trons verk, på det att vår Herres Jesu Kristi namn må varda förhärligadt i eder, och I uti honom, efter vår Guds och Herren Jesu Kristi nåd.

Ryttmästare von Holst påminde om afskedsfeston för fröken Hallin och uttryckte sin glädje öfver att åter få vara med om en afskedsfest för Kinamissionärer. Han önskade, att missionera genast, och framställde därför den frågan till åhörarne, om de hade sin sak uppgjord med Gud, om de voro frälsta.

Slutligen blef det frihet för åhörarne att gifva tänkespråk till missionärerna, hvarvid det ena dyrbara löftet efter det andra framsades. Språken ville aldrig taga slut.

På tillfrågan, om de närvarande ville understödja de utgående bröderna med sina böner, och om de ville sända en kär helsning till syskonen ute på fältet, svarades ja genom handuppräknung. Det var en syn, som sent glömmes, den man nu såg: öfverallt uppräknade händer och glada ansigten.

Till sist reste hela församlingen sig upp och öfverlemnade de utgående bröderna åt Guds beskydd och omvårdnad.

Alla voro glada och tacksamma till Gud för de strömmar af välsignelser, som under dagen utgjutits öfver dem.

Bönemöten.

Sedan i början af febr. hafva bönemöten hållits hvarje onsdag för missionen. De hafva varit till glädje och välsignelse. Vi hafva funnit det dyrbart att samlas till bön, att skördens herre måtte sända arbetare i den myckna skörden. Så väl lokal som lyse hafva vi fått gratis, hvarför vi känna stor tacksamhet till den broder, som bestridt kostnaderna härför. Herren löne honom!

Komitén. Nyvalde och afgangne komitéledamöter.

Kapten O. von Feilitzen, med doktor H. Berg och löjtnant H. Dillner hafva under året inträdt som medlemmar i komitén.

Redaktör P. A. Palmer och handl. J. W. Wallin hafva afgått ur komitén. Den förr kallades i juli månad att bryta upp och ingå i sin Herres glädje.

Komitén består således af Josef Holmgren, bankdirektör John Ahlberg, kapten O. von Feilitzen, med doktor H. Berg och löjtnant H. Dillner.

Komitén har kallat pred. Josef Holmgren, som från missionens början varit dess sekreterare, att från den 1 febr. detta år uteslutande egna hela sin tid åt missionens utveckling här hemma. Arbetet växer och kräfver fördenkskull — om det skall skötas omsorgsfullt och utvecklas — en persons hela tid och krafter. Hudson Taylor rådde också komitén att taga detta steg, ja han gaf icke blott råd i den riktningen, utan bad ifrigt att komitén måtte göra det.

Sekreteraren har gjort tvänne resor i landsorten för att intressera för missionen och derunder fått röna kärlek och uppmuntran af så väl prester som lekmän.

Ombud.

För missionens främjande har komitén behjertat vigten af att erhålla ombud i landsorten, hvilka hafva, hvar och

en på sin ort efter det sätt Herren anvisar och efter den nåd han beskär — att upplifva intresset för missionen och stödja komitén med råd, då sådana erfordras. En början i den riktningen har också blifvit gjord under de senaste månaderna.

Följande bröder hafva antagit kallelsen till ombud i landsorten: Kapten *H. Ramstén*, Malmö, med. doktor *G. Berg*, Nässjö, med. doktor *K. Bergh*, Tranås, fabriker *J. Odhner*, Lidköping, rådmän *C. Odhner*, Mariestad, ingenjör *F. Thermanius*, Halsberg, komminister *G. Willén*, Kumla, folkskoleläraren *A. Gustafsson*, Örebro & Hofsta, handlanden *A. Pettersson*, Lindesberg, handlanden *P. Jonsson*, Sigtuna, inspektör *Joh. Hedengren*, Hjortsberga, Mönbo, komministern *O. A. Ottander*, Norrköping och *Joh. Sandén* Stengården, Högsjö.

Syföreningar.

Några systrar i Stockholm, som varmt nitälska för missionen i Kina, hafva begynt en syförening, för att i den mån de kunna, understödja missionsverket bland Kinas försmäktande millioner. Äfvenså har en liknande förening kommit till stånd i Lindesberg.

Antagna missionärer.

Under det gångna verksamhetsåret har komitén antagit sex missionärer för Kina, nemligen folkskolelärarinnan *Fredrika Hallin* ifrån Stockholm, herr *Axel Hahne* ifrån Kumla, apotekaren *August Berg* ifrån Jönköping, folkskolelärarinnan *Anna Janzon* ifrån Vingåker, fröken *Frida Prytz* ifrån Stockholm och fröken *Ebba Löwenadler* ifrån Södertelje.

Fröken Fredrika Hallin

blef antagen till missionär i jnni (d. 11). Hon är född d. 15 dec. 1843 i Österhanninge socken i Södermanland.

Hennes fader var aflidne kyrkoherden *Hallin* i Axbergs socken af Örebro län. 1880 utexaminerades *Fredrika H.* från folkskollärarinneseminariet i Stockholm och erhöll då fast plats i *Maria* folkskola, hvilken plats hon innehade tills det blef bestämdt att hon skulle resa ut till Kina.

Under de båda senaste åren kände syster *Hallin* sig starkt manad att utgå på missionsfältet, men på grund af sin medellöshet och framkridna ålder ansåg hon sjelfva tanken derpå dåraktig. Herren fortfor dock med sin Andes maningar på hennes hjerta. Hon sammanträffade helt oförmodadt med en af komitéledamöterna för Sv. missionen i Kina, för hvilken hon omtalade sin inre maning och åstundade att gå ut till hedningarne. Sedan hon satt sig i förbindelse med de öfriga komitéledamöterna, insände hon sin ansökan, hvilken efter bön och ett noggrant öfvervägande antogs. Om än någon tvehågsenhet uppstod med anledning af hennes ålder, så häfdes denna till alla delar, dels af hennes bestämda visshet, att Gud kallat henne, och dels af de många varma och hjertliga rekommendationer hon fick af alla som kände henne. Hennes arbete här hemma har burit rika frukter. Söndagen den 11 aug. afskildes hon i kyrkan vid Flragatan för missionskallet (se sid. 21).

Onsdagsmorgonen reste syster *Hallin*. En stor vänskrets hade infunnit sig vid Centralstationen för att säga henne farväl. »Gud välsigne henne,» önskade alla, då de räckte henne handen till afsked. »Gud välsigne henne,» både alla, då tåget försvann. »Gud välsigne henne,» bedja också nu många, som älska henne och hafva hjertan, som trängta, att Kinas folk måtte lära känna Gud. Resan bar öfver Göteborg till London.

Axel Hahne

antogs till missionär den 10 oktober. Aug. och sept. månader vistades han i Stockholm för att komitéledamöterna skulle få tillfälle att personligen lära känna honom. Under denna tid genomgick han också en kurs i engelska språket för sekreteraren. Han talade Guds ord på flere lokaler.

Många gladdes öfver hans enkla vitnesbörd, som icke heller blef utan frukt.

Br. Hahne har under flere år känt en stark Andens maning i sitt inre att egna sig åt missionen, särskildt den yttre. Detta vågade han dock icke yppa för någon på mycket länge. Dels fruktade han att det kunde vara begär efter ära och anscendo, som dref honom, och dels ansåg han en missionärs kall så viktigt, så högt och ärofult, att han tyckte att det vore förnämlet af honom att ens tänka på att bli missionär. Af naturen gauska rikt begåfvad är dock br. Hahne blyg och tillbakadragen och hade nog aldrig — enligt hvad han sjelf berättar — vågat nämna för någon om den starka Guds kallelse att gå ut till hedningarna med evangelium, som han erfor i sitt inre, om ej pastor G. Willén i Kumla, hvilken känt honom under en följd af år, meddelat honom det han undrat, om ej Gud utsett honom till missionär. Br. Hahne öppnade nu sitt hjerta för denne nitiske och varme missionsvän. Pastor Willén tog sig an honom och meddelade honom grundlig undervisning i flere ämnen, särskildt i tyska och svenska språken. Vi bedja och hoppas, att Gud skall i rikt mått välsigna denne broder och använda honom till många själars frälsning i Kina.

Axel Hahne föddes i Örebro den 19 maj 1863. Hans föräldrar voro muraren Petter Hahne och dennes hustru, född Hammarstén, hvilka båda dogo, då Axel var 6 år gammal. Hahne har sedan vistats i Kumla. Under den väckelse som pågick der under 1877 blef han förd till Herren Jesus och kom till tro på hans namn. Nitiskt och till välsignelse verkade br. H i söndagsskolan. Under de senare åren gjorde han också några predikoresor.

Georg August Edvard Berg

blef antagen till missionär den 16 jan. Han vistades samtidigt i hufvudstaden. Under tre veckor uppehöll han sig här och talade Guds ord på flere lokaler till glädje och uppbyggelse för många.

Redan tidigt ifrån barndomen klappade Herrens Ande kraftigt på hans hjerta. Tanken på evigheten trängde sig på honom, och till himmelen ville han gorna komma. Tiden flydde och det ville dock icke blifva något helt öfverlemnande af åt Herren. I aug. 1883 hörde han en fri evangelisk predikan af en lekman, hvilken predikan trängde sig till hans hjerta med oemotståndlig kraft. Det var i det gamla Valhalla i Stockholm. Kom så dertill att han hade tvänne bröder derstädes, som voro troende, hvilkas ömma kärlek och kristliga vandel gjorde det djupaste intryck på honom och kom hans själ att innerligt törsta efter frid. »Trädet började luta mot sitt fall,» berättar han sjelf, »och ett af de sista huggen, som rigtades mot detsamma, var läsningen af den lilla förträffliga boken »Jesu blod» af William Read. Till slut föll det,» säger han. »Det var i medlet af oktober 1883. Jag fick se att *allt var fullkomnadt*, att jag fick komma just sådan jag var till Jesu kors och der få alla mina synder afplanade i blodet, ja, att det hade varit min rättighet första gången jag hörde Herrens kallande stämma. Emellertid aflyftades syndabördan genast, och likt Kristen i »En Kristens resa» *säg jag den aldrig mer*. Jag kunde tacka och lofva Herren för undfängen nåd och med hans makt har jag bevarats till den dag som nu är. Herren till pris vet jag ej någon tid, då det varit mindre viktigt för mig att lefva nära Jesus, utan tycker jag att föreningen med honom blir ljufvigare för hvarje dag. Så bör det ju ock vara. Se Ps. 84: 6—8.

Strax efter sin omvändelse begynte han verka i söndagsskolan. Om söndagsaftnarna plögade han besöka sina söndagsskolbarn och de gamla på Maria fattighus. Han vittnade också stundom om Herren på salen Baggensgatan 18 och Bibelqvinnohemmet m. fl. ställen. 1886 kom A. B. till Jönköping. Der fick han rika tillfällen att arbeta för Herren alla stunder han hade ledigt från sin tjänst. Gud gaf också sin välsignelse till arbetet.

Redan 1884 uppstod hos Berg en innerlig längtan att få utgå till hedningarne såsom missionär. Särskildt rik-

tades hans håg till Kina, och han känner sig nu lycklig öfver att med sina föräldrars fulla samtycke och följd af syskons och vänders varma förböner snart få förkunna evangelium om Kristi outgrundliga rikedomar för detta lands i hedendomens mörker försmäktande millioner.

Aug. Berg föddes den 10 augusti 1861 på kaptensbostället Skatelöf i Skatelöfs socken af Kronobergs län. Föräldrarne, som ännu lefva, äro f. d. kaptenen vid Kronobergs regemente Georg Mauritz Henrik Berg och Augusta Maria Theolander.

1880 aflade han farmacie studiosi-examen och konditionerade sedermera dels å apoteket Enhörningen i Göteborg och dels på ett par andra apotek till sommaren 1883, då han reste upp till Stockholm för att läsa på apotekare-examen, som han ock aflade i maj 1886. Efter att några månader hafva konditionerat i Hvetlanda, erhöll han på hösten samma år plats på apoteket Kronan i Jönköping, hvilken han innehade i nära 3 år, då han lemnade densamma, emedan Gud då visade honom en annan väg.

* * *

Söndagen den 26 jan. afskildes bröderna Hahne och Berg för missionskallet. På eftermiddagen samma dag var dersammastädes en afskedsfest för dem. (Se sid. 22.)

Fredagsmorgonen den 31 jan. afreste bröderna Berg och Hahne ifrån Stockholm. En stor vänskara hade samlats vid stationen för att säga dem ett sista farväl och tillönska dem välsignelse och framgång i sitt arbete. I mångas ögon syntes tårar, och från mångas läppar bördes: »Gud välsigne eder!» Före tågets afgang stände vännerna upp: »Skola vi väl alla mötas» nr Sankey, och just som tåget satte sig i gång: »Allt ondt han från mig vänder och frälsar mina själ» etc.

För att uppväcka till ännu större intresse för missionen beslöt komitén att låta bröderna Berg och Hahne före utresan till England besöka några platser i landsorten. I enlighet härmed besökte de i början af månaden Arboga, Linde, Kopparberg, Kumla och Halsberg gemensamt. Den

5 febr. skildes de åt. Broder Berg reste till Linköping, Tranås och Nässjö, på hvilken senare plats en afskedsfest var anordnad för honom. Br. Hahne för först till Askersund och derefter besökte äfven han Tranås och Nässjö. Den 25 febr. sammanträffade de båda bröderna i Jönköping, hvarest tvänne större afskedsfester firades för br. Berg; men vännerna derstädes hade också mycken kärlek öfrigt åt Hahne. Att döma dels af tidningarne och dels af emottagna bref måtte dagarne i Jönköping hafva varit rikt välsignade.

Måndagen den 17 anlände de till Göteborg, der de uppehöllo sig till den 20 och talade Guds ord på flera ställen. På en plats fingo de bedja med en öfver sina synder bekymrad själ, som också kom till frid med Gud. Deras värdinna, fröken S. Rudebeck, hade anordnat en större afskedsbjudning, vid hvilken mer än 100 personer voro närvarande. Bröderna hafva beskrifvit denna sammankomst såsom af Gud rikt välsignad. På onsdagen deltog de i en afskedsfest i Betlehemskyrkan, anordnad af Sv. Missionsförbundet för deras, dels till Kina, dels till Afrika utgående missionärer. På torsdagen afreste de från Göteborg till London, dit de ankommo på lördagsaftonen. De bo hos Mr Broomhall, sekreterare för Kina Inlandmissionen och åtnjuter i hans hem mycken kärlek och en värderik hjälp i arbetet med språket.

Brödernas besök på de olika platserna i landet har gifvit anledning till mycken glädje både för missionsvännerna och komitén. Sekreteraren har fått emottaga varma tacksägelser nästan från hvarje plats de besökte jemte uppmaningar att då tillfälle gifves sända dem flere bröder.

* * *

Korta utdrag ur Fredrika Hallins, bröderna Hahnens och Bergs lefnadsteckningar hafva varit införda i Sanningsvittnet.

Vi meddela här tvänne bref, ett från br. Hahne och ett ifrån A. Berg.

Broder Halme skrifver:

2 Pyrland Road London N.

Den 28 April 1890.

Käre missionsvänner!

»Bedjen derföre skördens Herre, att han sänder arbetare i sin skörd». Matt. 9: 38.

Detta ord har på sista tiden blifvit mig mer viktigt än det förr varit. Och det är sannerligen i sig själft viktigt, och bör ock af oss kristna så betraktas.

Det var när Herren Jesus såg de stora folkskarorna omkring sig, räknande dem som en mogen skörd och hvarje enskild människa som en dyrbar kärfve, han uttalade dessa ord. Det var hvad lärjungarne hade att göra, och det är ock hvad vi nu hafva att göra. Om våra hjärtan äro kalla och likgiltiga för Herrens stora verk, så skola de förvisso värmas upp, om vi börja *bedja* för missionen; ty derigenom öppnas hjärtat för Guds kärlek och hans Helige Ande, och då kunna vi ej längre vara likgiltiga för det verk, för hvilket Herren offrat *allt*. Ty i det vi bedja i ande och sanning öfverlåta vi oss sjelfva åt honom med hela vår varelse, lemnade åt honom att göra oss till villiga och lydiga redskap som han vill och *skall* använda: För honom är *ingenting omöjligt*. Han har Davids nyckel och han öppnar och *ingen* kan tillsluta. I, käre unge vänner, som känna en maning i edra hjärtan att gå ut i missionens tjänst, söken ej att slå bort denna tanke, menande eder vara odugliga dertill, men *rusen* ej heller åstad, utan läggen denna tanke inför Herren i bön och bedjen honom, att han sänder arbetare i sin skörd. Helt säkert skall svaret från honom icke dröja. Genom sin Helige Ande skall han i edra hjärtan gifva svaret: »*Gån i min vingård.*» Och får du, käre vän, ej en framstående plats, bemärkt och firad af människor, så har du dock samma förmån som den mest framstående: det att tjena Herren. Jag sammanträffade en

af de sista dagarne med en engelsk dam af god familj, som i sin ungdom erfor en innerlig åstundau att utgå till Indien som missionär. Herren ledde henne dock en annan väg: han nedlade henne på sjukbädden och der har hon legat nu mer än 20 år, visserligen emellanåt så frisk att hon kunnat gå uppe något, men dock bunden vid sitt rum. Men hennes ande är fri och arbetar i sanning för Herren. Jag kände då jag satt vid hennes säng, att der var ett Bethel, att der bodde visserligen Gud, och der var himmelens port. Och hon *beder*, och jag är viss att Herren anser henne lika mycket för en missionär som många, hvilka arbeta ute på fältet i hednaverlden. Men när han säger till dig, käre vän: »*gå ut och predika evangelium,*» då menar han hvad han säger, ty Herren skämtar aldrig. Gör då ej du som Moses, börja ej resonera med honom, se 2 Mos. 3: 10—4: 14.

Jag finner det så dyrbart att få lemna åt Herren mina svaga krafter, vetande att hans kraft fullkomnas i svaghet. Vi bedja nu om dagarne att Herren snart skall sända oss medhjälpare. Här på K. I. M—s fostringshem är för närvarande endast en kandidat för Kina, han är ännu ej antagen och vet således ej om han kommer att utgå. Vi bedja att här må komma flera. Vi vänta också flera i nästa månad. Huru snart skola der flera af de *hundra* komma från Sverge? Jag talade med en missionär, som nyligen hemkommit från Kina, och som nu under den tid han är hemma för att hvila sig skall undervisa de till Kina utgående bröderna, som komma hit. Han är en mycket erfaren man och har vistats många år i Kina. Han sade mig hvad så många andra äfven sagt, att när man ser den stora nöd och det mörker som råder bland dessa stora massor af i *mörkret vandrande* människor i Kina, så kan man ej annat än inse att det är viktigt att *skynda* dit.

Käre bröder och systrar, låtom oss bedja skördens herre sända arbetare. Kinesiska språket, sade han, är rätt svårt och fordrar mycket tålamod att lära. Men det är ej så vidlyftigt; svårigheten ligger mest i den mängd olika betoningar orden hafva. I detta afseende är det särdeles

godt om man har musikaliskt öra, så att man snabbt kan uppfatta de ofta mycket fina skiftningarna i tonen. Och i detta allt få vi ju äfven göra våra begär kunniga inför Herren och lägga våra bekymmer, stora och små på honom. Han är en mästare att lära och hjälpa.

Nu, käre vänner, påminner jag eder åter om att bedja för oss. Vi behöfva edra förböner. Och I, unge vänner, när I hören ljudet af evangeli basun, tveken då icke att ställa eder under fanorna. Sägen då till Herren: här är jag, sänd mig!

Om våra enskilda förhållanden här är ej mycket att säga, vårt arbete är ju i ett afseende enformigt, nämligen med lärandet af språket. Men denna enformighet älskar jag och Herren Gud gör det, både omedelbart och genom kära vänners tillhjäl, så lätt och roande, att vi kunna ej annat än tacka honom.

Till sist ville jag sända en helsning till eder alla, som jag sett och talat med, och ur djupet af mitt hjärta beder jag: Gud välsigne eder! Och låt intet band så fästa eder vid kära vänner i hemlandet, att I ej *kunnen* gifva upp allt för Herren och — Kina.

Eder ringe broder

Axel Halme.

Broder Bergs bref är af följande lydelse:

2 Pyrland Road, London N.

April 26 1890.

I Herren älskade vänner!

»Och Han bjöd molnen i böjden och öppnade himmelens portar och lät manna regna öfver dem till föda, och säd ifrån himmelen gaf han dem. *Englabröd äto de alle; kost sände han dem tillfyllest.*» Ps. 78: 23—25.

Det är mera än två månader sedan jag genom bref i »Sanningsvittnet» lät vännerna hemma i Sverge spörja om

mig. Då jag nu går att åter tillskrifva Eder kan jag ej finna något ur bibeln mera lämpligt att gifva ett uttryck åt mina erfarenheter under den flydda tiden än ofvan anförda ord. »Himmelens portar» har Herren ständigt låtit stå på vid gafvel, och om jag än måst »göra mina begär kunniga» inför Honom. Så har dock kost aldrig felat. »Englabröd» har kommit ned från himmelen, »kost har Herren sändt tillfyllest.» Prisadt vare Hans namn! Jag har just nyligen lärt mig en liten god sång, hvars innehåll jag här vill meddela.

»Day by day the manna fell;
Oh to learn this lesson well!
Still by constant mercy fed,
Give us, Lord, our daily bread.

»Day by day,» the promise reads,
Daily strength for daily needs;
Cast foreboding fear away,
Take the manna af to—day.

Thou our dayly task shalt give:
Day by day to Thee we live;
So shall added years fulfil —
not our own, our Fathers will.»

Under en förberedelsetid såsom denna kan jag naturligtvis ej hafva så mycket att omtala, som kan intressera allmänheten i stort. Privata saker meddelas ju privata personer. Dock kan jag säga det, att om vi låta Herren öppna våra ögon, att vi må se, såsom fordom Elisás tjenare (2 Korr. 6: 17), skola vi blifva varse att manna regnar på hvarje rum och alla tider. Gud hjälpe mig och oss alla, att icke trampa på dot! Som »manna» vill jag då räkna, att jag är bevarad i Jesu Kristi kärlek, att min andes vingar äro rena, att jag åtnjuter full helsa, att Herren hvarje dag och det t. o. m. 4 gånger dagligen dukar bordet för mig, att jag har varma kläder då det är kallt och

tnnare då det är varmt, att jag har alla mina lemmar i behåll, då så många måste bäras och dragas, att jag har lefnadsmod och lefnadslust, förntan hvilket jag skulle vara oduglig till allt, att vänternas antal ökats, så att jag, ehuru en främling i ett främmande land, dock får erfara Herrens sannfärdighet enligt löftet i 2 Mos. 20: 24, att jag har tak öfver hufvudet och bädd att hvila på i sanning *mycket* mera än Mästaren; att jag får vara här och lära mycket, att en stor skara vänner hvarje dag ihågkomma mig inför nådens tron, att jag inom kort har det hoppet, att få sätta mina fötter på Kinas mark, att — ja, jag kan ej räkna upp allt! Herrens fotspår drypa af fetma och likt David måste jag frågande utropa: »Huru skall jag vedergälla Herren alla hans välgärningar mot mig! »Andra må prisa vagnar och hästar, men vi prisa Herrens, vår Gnds namn». Ps. 20: 8.

Är det icke så, käre vänner, att vi ofta förgäta att vara tacksamma för hvad vi kalla »småsaker» och dock — Fadershanden utdelar allt och ju tacksammare vi äro, ju lyckligare blifva våra dagar.

Med innerlig glädje erfar jag att intresset för Kina. missionen är stigande. Utsändandet af flere missionärer, bönemötena, arbetsföreningarne och de inflytande medeln bära derom vittnesbörd.

Herrens namn vare prisadt! »Tiden stundar att samla alla folk.» Det gäller att taga vara på tid, tillfälle, gåfvor, ja allt! Ju mera vi tjena Herren, desto större välsignelse få vi sjelfva. Huru stort är ej behovet efter arbetare! I provinserna Hunan och Kwangsi, med tillsammans omkring 25 millioner människor, finnes 1 (säger en) missionär. Flere hafva funnits, men de äro utdrifna derifrån. Nu finnes hemma i Sverige en ej så liten skara män och kvinnor, som äro villiga att offra sitt återstående lif i köttet för »perlfiske» i Kina. Det fördras dock medel till deras underhåll, men jag är viss om att våra svenska missionsvänner vilja gifva bevis på att Gud har nyckeln till kassakistan och ej vår vedersakare, hans rikets motståndare.

Norge gifver i medeltal 15 öre för hvarje individ till missionen, Sverige 7 öre.

Ju flera missionärer som utsändas, desto flera meddelanden från arbetsfältet kommer ock vännerna till del. Nu hvilar det på några få ock tiden medgifver ej alltid att skrifva, då man har händerna fulla med arbete. Och ett viktigt medel att underhålla missionsintresset är brefskrifning. Redan nu, fast ej längre komma än till London, ha vi fått flere bevis på att många vänner med varmt intresse följa oss.

Så t. ex. skrifer tre, till ansigtet okända systrar från norra Sverige: »Vi som sända dessa enkla rader, bygga och bo i en undangömd dal, mellan höga furor i det gamla Sverige, men jag vet ändock förvisst, att vi mötas dagligen vid nådastolen.»

En liten flicka från J. skrifer på sitt barnsliga vis: »Om farbror hinner, så skrif ett litet kärleksfullt bref, ty det skulle fröjda mitt hjerta så gladt, och jag vill låta Farbror veta, att när jag beder till Jesus, så beder jag ock för Farbror.»

En tredjes hela bref har följande innehåll:

»Snälle Farbror!

Tror Farbror att jag får komma till Kina när jag blir stor? Jag har lärt mig alfabetet på engelska och jag tror Farbror är snäll och lär mig kinesiska. Adjö!

Gud välsigne Farbror.»

Gud välsigne de käre brefskrifvarna!

Han läre oss mer och mer att vara tacksamma för hans välgärningar, de må nu synas stora eller små!

Måste nu sluta för denna gång!

Broder Hahne sänder också ett bref och som vi hafva skrifvit oberoende af hvarandra hoppas jag innehållet blifver något omvexlande. Kända och okända vänner helsas på det innerligaste från Eder i Herre: förbundne broder

August Berg.

P. S. Sedan jag skrifvit mitt bref hade jag ett längre samtal med en missionär från Kina, herr Andrew, (An-

drew), som f. n. är hemma med sin familj och hvilat sig. Han sade bland annat: »Res ut så fort ni kan Mr Berg! Till hösten skall ni godt hinna lära Er engelskan. I Kina dö omkring 33 tusen själar hvarje dag utan att få böra evangelium. Huru många gånger har jag ej vandrat genom tätt befolkade städer och byar utan att kunna få stanna, emedan jag haft ett annat mål för min resa. Folket skulle gerna tagit emot mig. Det är hjertslitande att se deras många afgudar och den dyrkan, som egnas dem och jag hoppas, att snart 100 missionärer utgå från Edert land.»

Jag kände, såsom så många gånger förnt, mitt hjerta värmdt vid dessa ord och önskade jag kunde på några dagar tillägna mig såväl engelska som kinesiska. Dock tålamod göres oss behof! Det dagas mer och mer i östern och:

»Som nu hans ära strålar re'n kring Jafets berg och lunder,
Sems hyddor skola se hans sken, Kams land skall se hans
under;

All jordens rund af hans förbund
Skall varda helt omsluten, af nåden öfvergjuten.»

Tillkomme ditt rike!

D. S.

Anna Janzon

är född i Mariestad d. 8 febr. 1859, hvarest hennes fader var spannmålshandlande. Tidigt förlorade hon honom och hennes uppfostran lemnades åt modern.

Vid 17 års ålder vann hon inträde på folkskolelärrinneseminariet i Skara. Då hon genomgått detta, fick hon ett vikariat i Halland. Efter ett års vistelse der fick hon ordinarie plats i Vingåker, hvilken plats hon allt sedan innehaft.

Så långt hon kan minnas tillbaka klappade Herrens Ande på hennes hjerta, hvadan hon aldrig känt någon glädje i världens s. k. nöjen; de kunde aldrig för en enda minut stilla hennes själs törst. Vid 16 års ålder kom hon

till frid med Gud och fick smaka och se huru ljufvig Herren är. Allt sedan har hon varit Herrens.

För omkring 3 år sedan öppnade Herren hennes ögon för den segerkraft han vill skänka de sina. Hon såg att Herren icke blott ville frälsa våra själar ifrån döden, utan ock våra fötter ifrån fall; att hans blod icke blott renar, utan ock gifver kraft att stå frestelsen emot. Jesu ord i Joh. 4: 14 samt 7: 39 öppnade för henne en ny, fri, ljus och härlig väg, och hon blef så lycklig i Herren.

* * *

Under många år har hon hyst den innerligaste längtan att få hära fridens budskap till hednaverlden. Hennes första tanke var att gå till Afrika (vägen till Kina var då ej ännu öppen), men många hinder stälde sig i hennes väg. Hon bad då Herren, att han måtte borttaga denna längtan, som stundom tycktes vilja förtära hennes själ; men det behagade icke Herren att så göra, utan i stället tog han bort det ena hindret efter det andra, tills för kort tid sedan den starkaste muren ramlade — hon erhöll sin moders samtycke. »Af Herren är det skedt,» säger hon, »och är ett under för mina ögon. Sedan Herren tydligt visat mig, att det var till Kina han ville hafva mig, öppnades vägen med ens. Att lefva tör Jesus,» säger hon vidare, »vara hans vittne, är och förblifver mitt lifs mål, och att mer och mer kunna förhärliga honom är min innerligaste önskan.»

Frida Prytz

föddes den 4 juli 1868 i Stockholm och var i sitt föräldrahem tills hon var 6 år, då hennes föräldrar helt plötsligt borttrycktes af döden, efterlemnande äfven en son, blott nio månader gammal. Föräldrarna lemnade efter sig äfven åt barnen, tillräckligt för deras uppfostran.

Frida Prytz har genomgått rektor Lövens 8-klassiga elementarskola i Stockholm med goda betyg och äfvenså hans seminarium. Vid Fridsbergs lappska barnhem i Jemtland har hon varit lärarinna ett par år. Hon är också utbildad sjuksköterska.

Angående sin omvändelse berättar hon: »Vid 15 års ålder började Herren i stor kärlek och barmhertighet märkt klappa på mitt hjerta genom sitt ord och sin Aude, men ej förr än på nyåret 1883 stannade jag och begynte lyssna till hans röst. Jag öppnade då mitt hjerta för Jesus, och i början af april kom jag till medveten frid med Gud genom tron på min frälsare och hans försoningsblod. Hur ljust kändes det ej att efter flera månaders kamp äntligen hafva funnit syndernas förlåtelse och rening i Lammets blod. Sedan har Herren varit min lön och del. Buren på hans trofasta armar har jag gått trygg genom alla frestelser och stormar och är intill denna stund bevarad i hans kärlek.»

Samma år Frida Prytz blef omvänd, nppstod ett varmt missionssinne hos henne. Vid morgonbönerna i skolan betraktades ofta texter, som rörde sig om missionen, och äfven fans der en syförening för missionen, hvilket allt bidrog till att väcka och öka missionsintresset hos henne. Sedan två år tillbaka har hon varit förvissad om Herrens kallelse att bli missionär. Hon är nu tacksam att Herron hanat väg för henne och önskar innerligt att få tjena honom helt, gå dit han vill och göra hvad han bjuder och vara en fruktbarande gren i det sanna vinträdet.

Ebba Maria Eva Louise Löwenadler,

dotter till öfverstelöjtnanten Arvid Löwenadler och hans hustru, född Scharp, föddes den 12 mars 1859 på Bolstra herregård i Edshults socken af Jönköpings län.

Vid 6 års ålder kom fröken L. till Jönköping för att uppfostras der. Hennes första lärarinna var troende och plögade ofta tala med sina elever om barnavännen Jesus och utsådde således ett lifvets säde, som i sinom tid skulle bära frukt. Tidigt sökt af Herrens Ande dröjde det dock ganska länge, innan det blef något afgörande steg. Fröken L. vacklade liksom mellan Gud och världen. Glädje i världens nöjen hade hon likväl icke. Att lemna sig helt i Herrens händer och lemna allt hvad världen har, det

var ett svårt steg för henne. 1885 inträdde en vändpunkt i hennes lif. Genom en olyckshändelse förlorade hon tvänne af sina bröder, och bragtes derigenom så att säga ansigte mot ansigte med döden. Frid till sin själ erhöi hon först på våren 1886. Under den första tiden var hennes lif ej så glädjefullt, hennes tunga var icke löst utan bunden: hon vågade icke bekänna sin Mästare inför världen. Genom en troende väninnas fråga: Hvar är ditt missionssinne, Ebba? vaknade hon npp liksom ur en dvala, bekände sin synd, mottog förlåtelse och kraft till att vittna om sin frälsare, som löst henne åt Gud med sitt blod. Hon förstod, nu att alla människor äro dyra i Guds ögon, då han gifvit ut sin Son till allas frälsning.

Under den tid Herren undervisat henne härom, har hon känt en stark Andens maning att offra sig, sin tid och sitt lif åt hedningarna. Vid en syförening för Kina, då en gammal kär syster bad Gud, att han måtte sända en eller flere arbetare till detta land, erfor hon Herrens mauande röst tala till sig, och sedan har Herren lagt de mest kallande språk på hennes hjerta, såsom Jer. 1: 4—7; 1 Mos. 12: 1—4; Matt. 19: 29; Es. 58: 1; 2 Krön. 25: 8; Hes. 12: 1—4. Till slut svarade hon: Här är jag, sänd mig, och Herren visade henne vägen.

Vid årsmötet den 15 maj, som hålles i kyrkan vid Floragatan, skola systrarna A. Janzon, F. Prytz och E. Löwenadler afskiljas för missionskallet.

Hudson Taylors besök i Sverge.

Under november månad hade komitén såsom ock missionsvännerna i landet att glädja sig åt ett besök af den gamle missionsveteranen John Hudson Taylor, grundläggaren af China Inland Mission. Redan för två år sedan inbjöd komitén honom att komma till Sverge, hvilken kallelse mycket glädde honom. Gerna ville han komma. Det drog visserligen ut på tiden, men Herren sände honom slutligen hit. Den 3:dje nov. ankommo han och hans son med.

doktor H. Taylor, till Göteborg, hvarest han predikade på kvällen samma dag i Betlehemskyrkan, som vännerna godhetsfullt upplåto för honom. I Göteborg uppehöll han sig i 3 dagar och predikade också i Tabernaklet. Dessutom besökte han Helsingborg, Malmö, Nässjö, Tranås, Linköping, Norrköping, Jönköping, Skara, Lidköping, Mariestad, Kristinehamn, Karlstad, Kumla, Örebro, Linde, Stockholm, Upsala, — i Upsala höll han också ett särskildt föredrag för studenter — Gefle och Hedemora.

Öfverallt samlades stora människoskaror för att höra den vidt beryktade missionären, och stort var det intresse som både fattiga och rika, lärde och olärde visade honom. Hans enkla, varmhjertade och trosstärkande föredrag trängde med en sällspord kraft till åhörarnes hjertan och följdes med största uppmärksamhet och intresse. Då han skildrade Guds kärlek och trofasthet, frälsningen i Kristus, försoningen i hans blod, de troendes förmåner samt de erfarenheter han gjort såsom kristen och missionär, var det omöjligt att känna sig oberörd. Också syntes ömsom tårar, ömsom leenden i åhörarnes ögon. Alltid var han angelägen om att de kristna skulle förtrösta på Herren, lita på hans ord och lefva ut det i lifvet. Af hans innersta flöto i sanning strömmar af lefvande vatten. En dag, nej en enda liten stund i hans sällskap, kan aldrig glömmas. Kristus bodde uti honom, talade uti honom och verkade genom honom. Hans rykte var stort, men wannen var större. Ofta, ja alltför ofta är det tvärtom. Många tacka Gud af hela sitt hjerta för Hudson Taylors besök här. Mätte också frukterna af hans besök blifva rika! Sekreteraren följde honom som tolk i Sverige och äfven till Norge.

Från missionsfältet.

Såsom förnt blifvit nämnt är vårt missionsfält beläget i norra delen af Kina. Det ligger nämligen i provinserna Shansi, Shensi och Honan, och utgöres af ett hörn af hvardera

af de nämnda provinserna, der dessa stöta intill hvarandra. Detta är ett mycket stort arbetsfält och skulle gifva tillräckligt med arbete åt hundratals arbetare, enär dess område nära nog har samma folkmängd som hela Sverige. Då br. Folke sist skref meddelade han att 8 missionsstationer blifvit anlagda på detta stora fält, och då vi besinna att missionen är så ny, är detta i sanning ett resultat, som uppväcker till tacksambet mot Herren. Tre af de nämnda missionsstationerna ligga i Shansi nämligen: Ün-ch'eng, Ani & Uan-ch'üan, fyra i Shensi näml.: Teng-ches, Ueinan, Singan och Thong-cbeo samt Honan-fu i Honan. Ün-ch'eng är hufvudstation.

Verksamheten har under året pågått på dessa platser till stor välsignelse och rätt mängas frälsning, såsom vi finna af de tvänne redogörelser för arbetets fortgång och utveckling br. Folke hemsändt, af hvilka vi mottagit den ena i juli förlidet år och den andra i mars detta år.

Broder Folke har under detta år vistats mycket på resande fot. Under sommaren utsträckte han sin resa ända till Shanghai, der han också trädde i äktenskap med fröken Anna Gran. Deras bröllop stod nämligen den 4 sept. Br. Folke skriver derom: Det var en dag rik på andlig välsignelse. Många kära Guds barn i Shanghai gjorde mycket för att vi skulle få ett trefligt bröllop. Först vigdes vi i kyrkan af den engelska pastorn. Derefter hade vi middag i Kina Inland Missions hus med ett härligt bönemöte. På kvällen gingo vi ombord på den ångare, som skulle föra oss tillbaka till Hankow. Ära vare Gud för en åt Herren så hängifven hustru. Vi stärka våra händer till striden. Jag finner det en så stor hjälp att hafva någon, som kan hjälpa mig bedja och deltaga i arbetet.

Återresan till Shansi var mycket mödosam och förenad med många faror, enär den egde rum under den svåra regntiden. Herren halp dem dock och bevarade dem så att de lyckligen anlände till Ün-ch'eng. Den 16 dec. 1889 skref br. Folke derifrån. »Det är ganska lifligt här skall jag säga. Det är ett riktigt högkvarter. Jag hinner knapt

äta, men ära vare Gud. Jag fröjdas öfver att Herren gjort det så lifligt. Ifrån Honan-fu 500 li (18 li = en svensk mil) i öster ända till Singan 600 li i vester komma ständigt budbärare och framföra berättelser om verket. Genom dessa Shantung kristna, som broder Næstegård — en norsk broder som trädt i förbindelse med br. Folke — tagit omsorg om under sommarens har utsigt öppnats för oss att vidtaga en mycket vidsträcktare verksamhet.

De ofvan antydda redogörelserna ifrån Folke äro date-
rade den ena den 27 mars 1889 och den andra den 14
dec. 1889. De följa härnedan.

* * *

Üin-ch'eng den 27 mars 1889.

Enär detta årets första kvartal redan nått sitt slut, vill jag söka gifva en kort öfversigt af det missionsarbete, som under denna tid bedrifvits på de skilda platserna af vårt verksamhetsfält. Stationernas antal äro nu sex, näml. Singan, Uei-nan och Tong-cheo i prov. Shensi samt Üin-ch'eng, An-i och Uan-ch'ian i Shansi. På alla dessa ställen äro opiumasyler öppnade och stå under nppsigt af infödda. Som bekant äro vi ännu endast två europeiska missionärer för detta stora fält näml. Næstegaard från Norge och under-
dertecknad. Herron skall dock, trogen sitt ord, i sin tid sända oss nödig förstärkning. Hvad penningemedel angår har Herren försett så att intet fattas. Har nu under två års tid pröfvat sanningen af ordet: Hafven ingen omsorg, utan låten alla edra begär varda kunniga inför Gud genom åkallan och bön med tacksägelse; och Guds frid som öfvergår allt förstånd skall bevara edra hjertan och tankar i Kristus Jesus. För att nu öfvergå till de enskilda stationerna, skall jag först söka gifva en kort beskrifning af missionsarbetets uppkomst och fortskridande i

Üin-ch'eng.

Som bekant var det min första plan att slå mig ned i P'u-cheo-fu, såsom centralpunkt för missionsverksamheten

i denna och de omkringliggande provinserna. Vid närmare undersökning fann jag dock att Üin-ch'eng var en vida lämpligare plats. Början till missionsverksamhet gjordes der strax efter min ankomst till provinsen. Arbetet var till en början af en mycket tålmodspröfvande natur. För flera månader vågade ej de infödda närma sig platsen af fruktan. Det är nämligen en allmän åsigt gällande ibland folket, att vi gifva dem medecin, som binder dem i ett slags förtrollning. Hösten 1888 blef det bättre och ett ej ringa antal blefvo botade från opiumlasten. Ett stort antal infunno sig också regelbundet vid gadtjensten och så ofta jag gick ut på gatorna och predikade, lyssnade alltid stora skaror stilla och uppmärksamt. Men snart förändrades ställningen. Vid tiden för det kinesiska nyåret hade vi så när blifvit utdrifna ur staden genom stämplingar af mandarinererna. De sände bud till vår husvärd att genast uppsäga oss. Men Herren lät alla deras anslag komma på skam. Vår värd vägrade att efterkomma befallningen och följden blef, att viingo stanna kvar. Efter nyåret öppnades åter asylen och skaror strömmade in. Andliga frukter har ej uteblifvit. En ung man från Honan syntes ha annammat frälsningen och återvändt hem, med fullt beslut att vittna för Herren bland sin omgifning. En hel familj rensade sitt hus från afgudarne och ej få stå på öfvergången. De tre nydöpta gifva oss orsak till stor glädje. Flera stycken stå nu färdiga att genom dopet upptagas i församlingen. Ett glädjerikt tecken är det att de äro villiga att gifva af sina medel för Herrens verk. En ej obetydlig summa har redan blifvit insamlad för missionsarbetets bedrivande.

An-i

är namnet på den nästa stationen. Asylen der, har hittills föreståtts af en Uang, en af de tre, som döptes i februari. Denne man var en ovanligt duglig och nitisk arbetare. Han har blifvit väl pröfvad i förföljelsens stormar. För ej länge sedan blef han bestulen på all sin lösegendom. Der har du lönen för att du öfvergifvit våra gudar sade man nu. Vid samma tid dog hans hustru och äfven denna pröfning

tillskrefs gudarnas hämd. Han stod dock fast och aflade ett kraftigt vittnesbörd för evangelium, i det han ej ens drog tjuftvarne inför rätta. Kort derefter härjade stora eldsvådar hans fäderneby. Han sammankallade då byinnevärnarna och förehöll dem deras synd. Det enda räddningsmedel sade han, är att utkasta alla afgudar och dyrka den sanna Guden. När de tvekade af fruktan för afgudarnes hämd sade han: Om något ondt händer eder, så bygg ett bål och bränn mig lefvande. Detta visar mannens karaktär. Vid nyåret är det brukligt att stiga upp mycket tidigt på första dagen af året, för att bedja till gudarne. För att ej vara sämre än hedningarna, steg han jemte sin hustru upp midt i natten, sjöngo och bådo tillsammans ända till dagningen. För att bli fri till evangelijs tjänst har han erbjudit oss att taga hans jordegendom samt se till hans hustru och barn. Lofvad vare Gud för sådana män!

Uan-ch'ian

har nyligen blifvit öppnad. Flera patienter ha brutit med opium. Flera familjer ha bortkastat sina afgudar och vi hoppas inom kort få se en stor skörd inbergad der.

Ehuru flera städer stå öppna för ordet ha vi på grund af brist på arbetare ej kunnat upptaga någon ny verksamhet i denna provins. I Shensi deremot går Herren segrande fram. Vår första station som öppnades der heter

Uei-nan

Den ligger 18 sv. mil härifrån. Vid mitt första besök i Singan förra året hyrde jag ett hus, der en f. d. kolpotör i Britt. & Utl. B. S:s tjänst upptog verksamheten. När jag i januari besökte platsen var allaredan ett viktigt förarbete gjort. Folket omfattade redan med förtroende vår sak. Flera sjuka hade blifvit botade genom bön. När nyåret med dess festligheter var öfver, blef asylens fylld med patienter. Detta var mera än styresmännen kunde tåla. De hotade vår värd om han ej dref oss ut. Han blef förskräckt och hotade att taga lifvet af sig, om vi ej utrymde huset. Kuo beslöt då att draga sig undan tills stormen

gått öfver. Men folket gret och bad honom att stanna. Flera erbjödo oss hus och inom en vecka hade vi inflyttat i en ny lägenhet, strax utanför staden. Vid mitt sista besök möttes jag af en stor skara, som blifvit kurerade från opium och nu vilja tjena den lefvande Guden. Huset var öfverfullt af lyssnande åhörare när jag för dem förkunnade Guds nåd. Sålunda har Herren vändt vårt nederlag i en triumferande seger.

Singan

är namnet på hufvudstaden och nu också på vår andra missionsstation i provinsen. Det är en ytterst vigtig plats. Det är hufvudstaden för hela nordvestra Kina och står närmast Peking i storlek, folkmängd och inflyttande. Hela trakten är full af historiska minnesmärken, hvaribland den från kyrkohistorisk synpunkt så intressanta Nestorianska stenen (781 e. K.) intager ett framstående rum. Flerfaldiga försök ha gjorts af protestantiska missionärer att bosätta sig der, men misslyckats. Förra året syntes det föga hopp för oss. I år deremot lyckades vi öfver förväntan. Vår vän Chang som vi sände att göra ett försök, lyckades bota en sjuk qvinna i staden, hvaröfver hennes man blef så glad, att han genast erbjöd sig att bli vår medlare. Så öppnade Herren sjelf en utväg. För att göra det möjligt för oss att bo der, måste vi dock söka få köpa ett litet hus. Det kommer att kosta omkring 2,090 kr. När Herrens tid kommer, skall han nog sända medel. I den opium-asyl vi der öppnat, ha vi redan haft mycken uppmuntran men också mycket motstånd.

Thong-cheo.

Den nästa stora staden på slätten är Thong-cheo. Genom en patient från Uei-nau beredde oss Herren inträde i denna stad och vi ha i Herrens namn begynt arbeta der i denna månad.

Sedan detta skrefs har en broder lemnat oss för Honan näml. den ofvannämde Haug. Må Herren välsigna denna början med härliga frukter!

Herren har beredt oss en vidöppen dörr och många platser stå under förberedelse att mottaga europeiska missionärer, när de äro redo och villiga att komma. Det är ett särdeles trängande behof att få en medicine doktor för Singan. En sådan skulle der kunna utöfva ett oerhördt inflytande öfver tiotals millioner. Kina står nu på sjelfva öfvergången till en adeles ny tid. Låtom oss ej försumma tillfället att nu gifva detta folk Kristi evangelium, som allena kan leda det in på den rätta utvecklingsbanan och göra det lyckligt.

Bröder bedjen för oss och arbeten med oss för Mästarens skull, och I bättre lottade systrar glömmen ej Kinas kvinnor!

Ett ringa budskap till hedningarne

Erik Folke.

Uin-cheng den 14 dec. 1889.

Till missionens vänner!

Snart har ett år nått sitt slut, och när jag blickar tillbaka på hvad som derunder hänt i den lilla krets Herren ställt mig, kan jag ej gifva det bättre namn än »ett nådeligt Herrens år.» Ju längre man får vara med och se Herrens gerningar, dess djupare blir man öfvertygad om sin egen ovärdighet, ej blott att få vara med om deras utförande utan till och med att få vara vittne dertill. At den lilla öfverblick öfver arbetet, som jag skall försöka att så noga som möjligt gifva här nedan, kunna missionens vänner se, att Herren sjelf har med sin kraftiga arm utfört sin sak till sitt namns förhårligande.

Vi begynna då med den äldsta af våra stationer

Uin-ch'eng.

I den öfversigt af arbetet, som ges i mars månad detta år, är det redan bekant, huru Herren här öppnade en plats åt sitt namn. Fastän vi haft att kämpa med stora svårigheter, hvilkas natur endast den som är på platsen

kan göra sig föreställning om, har dock Herren låtit oss gå segrande igenom. Åtta nya namn ha blifvit inskrifna i vår lilla församlingsbok, så att medlemmarnes antal nu uppgår till 15. En af dessa har redan fått ingå i hvilat. Flera nya dopkandidater stå färdiga att mottaga dopet, men dels vilja vi vänta ännu något litet för att pröfva deras tro, dels ock afbida en något blidare väderlek för dopets förrättande. Det finnes nämligen anledning att frukta att hoppet om att få gå ut och öppna opiumasyler har föranledt somliga att ingifva sina namn såsom dopkandidater. För att afskära all sådan utsigt har Chang och jag beslutat att för närvarande ej öppna flera asyler, utan söka att med andra medel utsprida kunskapen om Kristi evangelium.

Chang, som sjelf är en kinesisk lär, har föreslagit en plan, som synes vara god, nämligen att inrätta fria skolor efter kinesiskt mönster. Endast kristna lärare få användas. Barnen skola undervisas i den kristna religionen. Deras föräldrar och för öfrigt alla äldre i distriktet, som visa intresse att närmare lära känna evangeliets lära, skola äfven beredas tillfälle att få undervisning i en aftonskola. Lärarens lön jemte hushyra bestrides af missionen, alla andra utgifter af barnen. På ett underligt sätt har Herren gifvit oss hopp om att få dugliga och erfarna lärare. Den stora hungersnöden i Shantung har spridit de dervarande krista öfver Honan, Shansi, Shensi. Vi ha varit i tillfälle att rädda ej så få af dem från hungersnöden. Ungefär ett hundra personer ha kommit öfver hit. Många af dem ha i Shantung emottagit dopet. De öfriga ha genom nöden blifvit nödgade att söka Herrens ansigte. Genom Changs bemedling ha ds af rika landtegarare här i trakten fått arrendehemman på mycket billiga villkor. Af dessa finnas flera, hvilka hesitta såväl de kunskaper som den erfarenhet som fordras för att förestå en sådan skola. Vi söka därför nu att få veta Herrens vilja i denna angelägenhet.

Bistationerna i *An-i* och *Uan-chiian* ha gifvit oss mycket att tacka Herren för. Ej mindre än tjugu personer ha genom bröderna Chang's, Uangs's och Nu's verksamhet afgjort ställt sig på Herrens sida. Så snart vi finna det

lämpligt skola vi döpa dem. Af orsak, ofvan angifven, ha asylerna der blifvit stängda tills vidare. Ett hus har dock blifvit inköpt för 37 $\frac{1}{2}$ tael (1 tael = 4 kr. 20 öre.) En skola skall begynnas der strax efter det kinesiska nyåret. Femton barn ha redan anmält sig. Chang skall öfvertaga undervisningen, tills någon lämplig lärare binner anskaffas. Sålunda försöka vi på allt sätt vinna några. Ville särskildt bedja om Guds barns förböner att allt som göres måtte bli efter Herrens plan och vilja, så att fridens evangelium måtte bli känt och anammadt.

I Sbenzi öppnades sistlidne april en ny station i *T'eng-ches* af en medlem af Uiu-ch'engs församling vid namn Ho. Utan något nämnvärdt motstånd ha vi fått fast fot i denna stora, rika och inflytelserika stad. Några stycken ha i opiumasylen blifvit botade från opiumbegäret; misstroendet mot oss har redan blifvit brutet och kunskapen om evangelium blifvit spridd när och fjerran, hvilket ej vill säga så litet på en plats, der kristlig verksamhet aldrig förr utöfvats. Ho har dock ej visat sig ega det trosmått som fordras för att bekläda en sådan plats, och därför hålla vi nu på att bedja om Herrens ledning för kommande års verksamhet.

Uei-nan

har såsom från början varit den lifligaste stationen på Singausläkten. I maj månad stängdes asylerna för sommaren och evangelisten gjorde ett kort besök i sitt hem. Det hus vi under förra halfåret innehaft visade sig alltför otillräckligt för våra behof, och dertör byrdes på eftersommaren ett nytt rymligare sådant i en stor by ej långt från staden. Byinnevärnarna visade sig från början mycket fiendtliga mot evangelium och beslöto att kosta hvad det ville utdrifva oss från sitt område. De förtöjlde på det grymmaste vår värd, så att denne slutligen tog lifvet af sig. Undersökning hölls af distriktsmagistraten för att utforska orsaken till mordet. För att rädda sig ur klämman sökte hyinvänarne med alla medel öfvertala den afidnes enka och son att stämma vår evangelist inför rätten, men de vägrade bestämt.

»Min man befalde mig», sade enkan, »att alltid lyssna till hvad evangelisten säger, ty han hjälper oss att bli goda.» Rättegången utföll så att byinnevärnarna fingo betala 300 000 sach (= 900 kr.) Vi gi-go deremot alldeles fria. Enkan och sonen besöka ofta vår evangelist och bekänna sig vilja tro på Herren. I kunnen knapt göra eder en föreställning om den fara, hvori vi sväfvade här. Om de efterlevande velat, skulle vår evangelist ej blott fått pligta med sitt lif, utan evangeliets dörr, nu så vidt öppen, skulle efter all sannolikhet blifvit stängd för en lång tid, och vi sjelfva torde ha blifvit försatta i en rätt obehaglig ställning. Herren sköter underligt om de sina. Det är en ganska ringa bråkdel, som vi sjelfva veta om, af de faror han bär oss igenom. Prisadt vare hans namn för en sådan trofast faders omsorg!

Vi erbjödoss snart ett hus inom staden midt emot det, hvarifrån vi i början af året blefvo utdrifna. Här fortgår verksamheten mycket lofvande. Vid ett besök jag helt nyligen gjorde i staden, kom en stor mängd folk att se mig. Alla bekände de sig tro på Herren. Vår värd gjorde en mycket frimodig bekännelse. »Härnäst ni kommer», sade han, »måste ni och er hustru taga in hos mig.» När jag frågade honom, om han ej fruktade för den förföljelse han kanske skulle komma att lida, sade han: »Ingen kan beröfva mig hvad jag funnit i Herren Jesus.

I *Singan* har också evangeliets verk krönts med framgång. Det hus vi hade der måste visserligen på grund af världens ovilja uppgifvas, men så hade Herren ett annat i ordning. I detta senare bo vi trygt och arbetet har kunnat fritt utveckla sig. Asylerna är full af patienter och de sjunga och bedja till Herrens lof. Tänk, ibland en million människor, samlade på en plats, fins det dock ändtligen ett ställe, der lofsånger höjas till Herrens Jesu ära. Enligt fleres vittnesbörd har Herrens Jesu namn blifvit en vällykt i folkets öron. Just nu bereda vi oss att föra evangelium till flera nya platser på denna bördiga och folkrika slätt. Om det är Herrens vilja, tänka vi att öppna två eller tre kristna skolor i början af nästa år. Det är ett stort privilegium att få omsätta de medel, som missionens vänner

gifva, i evighetsmynt och att få använda så mycket deraf som möjligt direkt för inbringande af den stora skörden. Jag hoppas I alla viljen bedja för mig, att jag måtte få veta Herrens vilja, så att allt måtte användas på ett sätt som mest förhårligar »det dyra namnet Jesus.»

Till sist vill jag också gifva en kort skildring af utgången i *Honan-fu*. Broder Uang och min tjänare foro dit i april. De anlände till staden just som den stora examinationen pågick. Massor af studenter kommo dagligen att höra evangelium. Böcker och traktater spriddes i mängd. Folket syntes mycket vänligt stämdt. Ett hus hyrdes och förberedelser gjordes för öppnandet af en regelbunden verksamhet, då Uang genom sjukdom inom familjen plöteligen hemkallades. Kort derefter gjorde engelska missionärer ett besök i staden. Ett visst misstroende började snart visa sig och det slutade så, att vi blefvo utvisade ur staden. Det syntes mig underligt att saken skulle få en sådan utgång, dock gör det mig ej det ringaste modfäld. Under nära en månads tid fingo invånarne höra evangelium dagligen, och det af en man, som särskildt utmärker sig för sitt nit. Herren hade också en annan mission åt sina barn att utföra här. En dag när broder Uang gick vägen fram, sjnngande andliga sånger, kom en man upp till honom och frågade om han hörde till »Jesu församling», efter som han sjöng sådana sånger. Han inbjöd nn Uang till sitt hem, der en stor skara var samlad omkring ordet. Dessa kristna voro af de olyckliga lidande från Shantung. Derigenom lärde vi känna alla de kristna, som blifvit kring-spridda utöfver angränsande delar af Shensi och Honan och fingo vara ett medel att rädda dem från lekamlig nöd och tillika stärka dem i tron. Det ordet har så ofta förekommit mig: »Hvad I hafven gjort en af dessa minsta mina bröder, det hafven I gjort mig.» Jag skrifer detta för att nppmana eder att tillsammans med mig fröjdas i Herren öfver den nåd han bevisar oss och ödmjuka oss inför honom för sådan barmhertighet.

Eder ringe broder
Erik Folke.

Fröken Anna Gran (numera Fru Folke.)

trädde såsom vi redan sett den 4 sept. i äktenskap med missionär Folke. Efter att hafva vistats några månader på Kina Inlands Missions språkinstitut för qvinliga missionärer i Jangchau, blef hon flyttad till Tsin-kiang-fu, der hon fortsatte språkstudiet och deltog i missionsarbetet efter bästa förmåga. Hon gjorde sjukbesök, spridde traktater och samtalade med qvinnor. Sedermera har vår syster arbetat i Chin-Kiang.

Uti Uin-ch'eng har fru Folke blifvit väl emottagen. Massor af qvinnor besöka henne och hon har rika tillfällen att utsä lifvets ord. Den kurs i sjukvård och barnmorskonst hon genomgick i Göteborg, har kommit henne väl till pass och öppnar alla hem för henne. Hon har god praktik som qvinlig läkare. Hennes förnämsta uppgift är dock att läka deras själar, och detta mål har hon ständigt i sigte. Vålsigne Herren i rikt mått hennes arbete till själars frälsning.

Missionär C. H. Tjäder.

I aug. lemnade br. Tjäder Highhury Missionary Training Home, der han vistats sedan 1 jan. Den undervisning han mottog på detta hem var af stort värde för honom, och rik var äfven den välsignelse, som kom hans själ till del. Han fick också taga del i det missionsarbete, som står i samband med detta fostringshem. Tillsammans med några kamrater gjorde han äfven missionsresor i landsorten.

Den 25 aug. stego br. Tjäder och syster Hallin ombord på ångfartyget Neckar, som kl. 9 nämnda dag lemnade Southhamptons hamn med Shanghai som destinationsort. Vädret var det allra härligaste, och de hade hela tiden vackert väder och en angenäm resa. Br. Tjäder har hemsändt utförliga reseskildringar, som varit införda i Sanningsvitnet.

Den 7 oktober anlände våra missionssystem till Shanghai, der de blefvo hjertligt välkomnade af pastor Stevenson och fröken Williamson, som förestå Kina Inland Missionens missionshem i Shanghai. Redan andra dagen efter sin an-

komst till Kina var Tjäder klädd som kines. Den 17 okt. lemnade han Shanghai och ankom söndagen den 20 till Ganking, hvarest Kina Inland Missionen har sitt språk-institut för de manliga missionärerna. Här har nu br. T. varit sysselsatt med att studera kinesiska språket. Herren har varit med honom och välsignat honom med helsa och krafter, så att han kunnat arbeta med ihärdighet och framgång.

Ur ett bref ifrån T. dateradt, Ganking den 30 nov. 1889 må följande utdrag göras, enär det gifver oss en öblick i huru våra missionärer äro sysselsatta under den tid de studera språket:

Här arbetas nu dagligen efter bästa förmåga. Jag studerar åtta timmar om dagen. Dagordningen är som följer. Frukost kl. 7,30, dessförinnan enskild bibelläsning och bön. Från 8—8,30 engelsk bibelklass, — en mycket dyrbar stund! 9—12 kinesiska språket; 12— $\frac{1}{2}$ gymnastik eller en promenad. Half ett middag. Kl. 1 e. m. bövemöte för arbetarne i tre af Kinas 18 provinser. På detta sätt hedja vi under en vecka för hvar och en af K. I. M:s missionärer. Mellan half två och half tre eller tre företages vanligen en promenad antingen å stadsmuren eller utanför staden. Från höjden af den förstnämnda har man en vidsträckt utsigt både öfver den kringliggande nejden och den stora floden Yang-tse, här en fjerdingsväg bred. De tre följande timmarna till kl. 6 tillbringas åter med att »äta skriftecken» såsom kineserna uttrycka sig. För många af oss är detta en ganska hårdsmält »föda»; dock förefaller kinesiska språket alls icke att vara så svårt som jag föreställt mig. Kl. 6 e. m. intages det sista målet för dagen, aftonvard med thé. En stund härefter ha vi enskild uppbyggelse, bön och bibelläsning, hvarpå åter en å två timmar användas för studier. Denna språkskola börjades för omkring tre år sedan och har visat sig vara till stor välsignelse. En mr Wood med fru äro dess föreståndare. Mr W. talar språket utmärkt väl och är älskad och afhållen af alla. Våra lärare äro infödda. Jag har samma lärare som broder Folke hade under sin vistelse vid skolan. Hans namn är Li. Bedjen att våra lärare icke allenast måtte säga sig tro på Herren Jesus utan

inför världen verkligen aflägga vittnesbörd derom. De kristna här äro sorgligt nog ganska tröga. Bedjen, att de måtte itändas af heligt nit för själars räddning! Kina Inland Missionen har nyliden härstädes uppfört ett rymligt två-våningshus, der hvarje elev har ett eget rum. Skolan kan nu mottaga 40 elever. Vid några få tillfällen har jag medföljt kamrater ut i staden för att sälja traktater. Första gången sålde jag för 14 andra gången för 50 cash's värde. 4 cash = 1 öre. Cash äro temligen tunna mynt af en tvåörings storlek med ett stort fyrkantigt hål i midten. De handteras uppträdda på snören, flåtade af halm och utgöra den vanligaste myntsorten i Kina. Vid sista tillfället blefvo vi ej synnerligen artigt behandlade; folkhoppen skuffade oss några gånger mot väggen, der min kamrat stod och predikade; på vägen hem blef han omkullkastad; man kastade småsten på oss och gatpojkarne visade min hårpiska stor ringaktning. Dock ordet, utgånet från Herrrens mun, och taladt i andens och kraftens bevisning skall förvisso ej komma fåfängt tillbaka. Gnd ske pris därför!

Älskade trossyskon lät oss belägra nådens tron till dess Herren sänder flera svenskar till Kina. Då broder Folke reste ut uppmanade han oss att bedja om 10 landsmän, 3 hafva kommit (fröken Gran, numera fru Folke, fröken Hallin och jag). Huru länge skola vi vänta på de sju?

Vid språkstudiet har jag redan funnit det vara *en stor hjälp* att före ankomsten hit ha lärt sig de 214 radicals eller grundtecknen.

Jag trifves utomordentligt väl i Kina. Här råder ett innerligt hemlif och bäst af allt Guds närvaro är uppenbar ibland oss. Då I bedjen för Folkes, glömmen ej oss. Bedjen att det trägna arbetet med språket ej må hindra utgånet med vår älskade Fader och Gud. Bedjen sådens Herre, att han må utsända flera arbetare i sin myckna säd!

Eder för Jesus och själars räddning utgifne

C. Henrik Tjäder.

Språkkursen är nu öfver och br. T. är på väg till Ün-ch'eng i Shansi, den Svouska Missionens hufvudstation

och dit vi hoppas han i dagarne anländer för att förena sig med syskonen Folkes och begynna direkt missionsverksamhet.

Fredrika Hallin

sammanträffade med br. Tjäder i London, och i sällskap med honom anträdde hon söndagen den 25 aug. sin resa till Kina med den tyska ångaren Neckar. Hon anlände till Shanghai i början af okt., hvarest hon anlade kinesisk drägt. Efter tre dagars vistande der, begaf hon sig till Yangchau, hvarest Kina Inlandmissionen bar sin språkskola för qvinliga missionärer. Här bar hon vistats hela tiden för språkets inlärande. Herren har hulptit och väl-signat henne rikligen. Ett par månader kunde hon ej arbeta så mycket hon ville, emedan hennes ögon voro klena. Hon är återställd. Under resan och från Kina bar hon hemsändt flere bref, som varit införda i Sanningsvittnet. Hon jublar af glädje öfver att få vara i Kina såsom Mästarens sändebud. Också har hon redan fått börja någon verksamhet för Herren, enligt hvad nedanstående bref visar, som helt nyligen anländt.

I dagar framkommer också hon till till syskonen Folkes i Shansi, med hvilka de skola förenas i arbetet.

Bref från fröken Hallin.

Yang-Chau den 11 mars 1890.

Haf din lust i Herren! Han skall gifva dig hvad ditt hjerta önskar. Befall Herren din väg och förtrösta på honom! Han skall göra det. Var stilla för Herren och förbida honom.

Alltsedan jag kom till Yang-Chau bar jag haft en längtan i mitt hjerta att just på denna plats, innan jag skulle lemna den, få tillfälle till någon verksamhet bland folket. Och Herren guf mig det, just när jag gifvit upp tanken eller boppet derom. — Nu har jag redan två veckor tillsamman med miss Harriet Kolkenbeck bott i ett litet

kinesiskt hus inne i den så kallade gamla staden. Vi hyra detta hus för 2 månader. På nedra botten är ett rum, der vi vissa dagar i veckan hafva små möten, ifall några äro villiga att komma, samt ett litet mindre rum, der vi laga vår mat. Vi hafva till vår hjälp en riktigt rar åldrig kristen kinesiska. Hon lagar vår mat riktigt på kinesiskt vis och vi äta ur porlinspilkummar »chopsticks» = två trästickor. Jag tycker mycket om det, emedan det är så enkelt. Snedt öfver gatan hafva vi den lilla predikosalen, der vi hafva möten från kl. 3 till half 5 eller 5 e. m. för hvarje dag. Vi kunna icke ännu många ord kinesiska, men Herren hjälper oss. Vår trogna Kao-nai är alltid med oss och vittnar om Jesus med mycken frimodighet. Vår dörrvaktare måste jag beskrifva för eder. Han är en gammal man med skrumpet men skinande ansigte. Hans båda ben äro aftagna till knäna. Likväl vandrar han oftast om söndagarne den långa vägen till »kappellet» vid Pi-tsi-kai, der hemmet är, dit vi gå hvarje lördagsafton och stanna till måndagsmorgonen. Den gamle mannen brukar alltid sitta vid den öppna dörren åt gatan, medan mötet varar i vår lilla sal. Då talar han ofta till de utanför stående männen om deras själars frälsning.

Vi studera från 9—12 samt från 1—3 för en lärare, som kommer hit hvarje dag. — Det har varit en ganska lång tid jag ej varit i stånd att studera med kraft. Mina ögon hafva äfven varit klena. Detta är orsaken hvarför jag ej på länge skrifvit annat än korta bref, så korta som möjligt. Jag är så glad att jag nu är mycket bättre och hoppas nu åter kunna studera med allvar likasom de första månaderna. Herren gör allt väl. Hans godhet varar evinnerligen.

Jag är så glad öfver hvad jag hört om mr Hudson Taylors besök i Sverige. Vi läste en kort redogörelse derom i en engelsk tidning. I nästa vecka vänta vi två qvinliga missionärer från Norge, en moder med sin dotter. De sade mig först att de voro från Sverige, och jag må säga, att jag blef mycket glad att jag snart skulle få höra och tala mitt eget språk. Kanhända de kunna tala

svenska. Dock, det är detsamma, blott jag lär att tala och förstå kinesiska. Jag är så glad, att Herren hjälpt mig till det, som jag rodan lärt.

Förra söndagen predikado Hong sien-seng i det lilla kapellet vid Pi-tsi-kai (gatans namn). Det var så roligt att höra honom. Jag förstod nästan allt hvad han sade. Han har varit min lärare. I går hade vi först nattvard tillsammans med våra kinesiska bröder och systrar, derefter predikan kl. 11, kl. 3 särskildt möte för kvinnor. Rummet var aldeles fullt af uppmärksamma åhörare. Vi hade äfven ett eftermöte, och det var aldeles som hade vi varit hemma i gamla Sverige.

Stundom kommer man icke ihåg att man är i hednaland. Man ser allt jemt mycket folk här. De sälja och köpa och förrätta sina arbeten just som hemma i våra stora städer, der dock lyxen är större. Är det icke underligt, att vi kunna lefva så i frid och trygghet här? När vi gå ut, betrakta de oss ofta nyfiskt. De vilja äfven gerna komma in och se huru vi ha det. — Vi ha ej sett mycken frukt af arbetet här detta år, men vi tro att här äro många, som likt Nikodemus, ej hafva mod att öppet bekänna sig vilja höra Herren till. Välsigne han alla sina kände och okände tillbedjare! Det är vår sak att så säden, plantera och vattna, Herrens att gifva växten.

Hur mycken glädje har icke Herren gifvit mig genom mina kära vänners bref hemifrån och genom de gåfvor jag fått. Det är för mycket. Jag måste säga med Jakob: Herre, jag är alltför ringa till all den harmhertighet, som du med din tjenare gjort hafver.

För kort tid sedan utgingo från Yang-Chau 6 kvinnliga missionärer till provinsen Kiang-si, der Herren på senare tiden gifvit stor framgång i arbetet, och der några nya stationer äro öppnade. I stället för dessa, som lemnade oss, kommo 9 nya, dels från Amerika, dels från England, och i denna vecka komma 2 från Norge. Snart afgår en ny evangelisterskara till provinsen Si-cbuan. Vet ej när jag kommer att gå upp till Shen-si. Herren vet rätta tiden. Jag tror, att Herren vill utsända många af

sina barn i Sverige, både män och kvinnor, mycket snart till hednaländerna. Jag tänker så ofta på Port Said och Singapore, som jag ;asserade under resan. Mätte Herren snart äfven till dessa platser sända sina vittnen. På dessa och andra platser är ju klimatet mycket pressande; här i Kina deremot är ett riktigt godt land. Bröder, systrar! Kommen hit och hjälpen oss! Tiden är kort.

Herren välsigne eder alla och edert arbete för hans rike!
Hjertlig helsniug til alla vännerna från eder i Herren
F. Hallin.

Föreningar.

som underhålla arbetare i Svenska Missionens i Kina tjenst.
Jönköpings missionsförening underhåller Aug. Berg.
Föreningen för Evangelii utbredande i Kina, Stockholm underhåller fröken Frida Prytz.

Föreningar, församlingar eller enskilda personer, som önska underhålla missionärer i Kina, genom Sv. Missionen, Kina, torde vända sig till sekreteraren Josef Holmgren, Lästmakaregatan 30, 4 tr. Stockholm.

En missionärs underhåll i Kina för år beräknas till 900 å 1,000 kronor.

Till alla de kära vänner, som intresserat sig för missionen i Kina och understödt den med förböner och bidrag, dels ock på annat sätt visat sitt intresse, hambäres ett hjertligt tack. Verket är Herrens helt och hållet, det hvilat i hans händer, och han skall löna hvar och en efter hans gerning, icke efter gåfvans storlek utan efter den hjertans nitälskan, som framkallade henne. I viljen också säkert lemna, dyra missionsvännar, edert intresse, edra förböner och gåfvor fortfarande för utförandet af Herrens verk i Kina. Missionen är också i stort behof deraf. Visserligen har den nu, såsom I inhemten af revisionsberättel-

sen, en kassabehållning på c:a 3,000 kr., men i dessa dagar skola 3 personer sändas till England, tvänne äro der förut, och fyra hafva vi i Kina att underhålla. Detta kostar icke litet. Dertill kommer, att fem syskon skola utrustas till Kina i höst och härtill åtgå minst 7,000 kronor. Herren, som förser, måste vara vår skattmästare, och vi äro glada att vota, att då han begär något af eder, viljen I visst icke neka honom det utan tvärtom gifva det begärda med glädje.

Stockholm i maj 1890.

Josef Holmgren.

Sekreterare.

Meddelande.

Alla bref, gåfvor och penningeförsändelser till Svenska Missionen i Kina insändas under adress:

**Komitén för Svenska Missionen i Kina,
Stockholm.**

Obs! De personer i Stockholm, som vilja lemna gåfvor eller bidrag till missionen eller önska erhålla upplysningar om den, torde vända sig till sekreteraren Josef Holmgren, Lästmakaregatan 30, 4 tr.

För alla medel och gåfvor redovisas i tidningen Sanningsvittnet, der också meddelanden om missionen inflyta.

Komiteledamöternas adresser:

Kapten *John Ahlberg*, Biblioteksgatan 27, 2 tr.
Med. Doktor *H. Berg*, Kungsgatan 7, 2 tr.
Kapten *O. v. Feilitzen*, Johannesgatan 22, 3 tr.
Löjtnant *H. Dillner*, Karlberg.
Missionssekr. *Josef Holmgren*, Lästmakaregatan 30, 4 tr.

Revisionsberättelse.

Efter att hafva granskat räkenskaperna för Svenska missionen i Kina för tiden från den 1 maj 1889 till 1 maj 1890, få undertecknade revisorer afgifva följande berättelse:

öfersigt af kassans ställning under räkenskapsåret.

Inkomster:

Saldo från föregående år	30: —
Gåfvomedel	6,488: 22
Kollekter vid H. Taylors föredrag	4,235: 12
Öferskott & insamlingen till de af hunger lidande i Kina	3,443: 05
Jönköpings missionsförening	1,000: —
Årsberättelsen	94: 21
Räntemedel	10: 06
	<hr/>
	Kronor 15,300: 79

Utgifter:

Urustning o. respengar till Kina för Missionärerna C. H. Tjäder och F. Hallin	2,609: 75
Afsändt gen. Kina Inlands Mission till missionärerna i Kina	7,282: 70
Till missionärerna Hahne o. Berg	941: 08
Omkostnader för Sekreterarens resa med H. Taylor	336: 67
Tryckning & årsberättelsen	95: 30
Postporto	94: 09
Sekreterarens lön	450: —
Respengar till Sekreteraren för gjorda resor i landet	27: 30
Kvittensblanketter, diverse tryck o. annonser	98: 71
Pastor Ekman*)	42: —
	<hr/>
	Transport 11,977: 60

*) Desse medel hade afsändaren afsedt för Sv. missionsförbundet, men genom misstag hade de blifvit lemnade till de hungerlidande i Kina.

	Transport	11,977: 60
Till andra Missionssällskap		7: 20
Saldo, deraf 2,980 insatt i Bank och kontant i kassan 335: 96		3,315: 96
	Kronor	15,300: 76

Vid granskningen af räkenskaperna med dertill hörande verifikationer har icke någon anledning till anmärkning förekommit. Vi hemställa därför, att full ansvarsfrihet måtte lemnas kassaförvaltaren för detta räkenskapsår.

Stockholm den 9 maj 1890.

P. Graham.
Grosshandlare.

Joh. Löfvén.
Skolföreståndare.

Rättelser.*)

Å sid. 4.	15 rad. nedifr. står:	<i>bedjer</i>	läs: <i>beder.</i>
» » 10.	19 » uppifr. »	<i>ega</i>	» <i>egen.</i>
» » 13.	1 » » »	<i>svara</i>	» <i>svaren.</i>
» » 25.	2 » nedifr. »	<i>kar</i>	» <i>har.</i>
» » 26.	12 » uppifr. »	<i>Lindesbsrg</i>	» <i>Lindesberg.</i>
» » 27.	8 » » »	<i>frankridna</i>	» <i>franskridna.</i>
» » 31.	12 » nedifr. »	<i>åtnjuter</i>	» <i>åtnjuta.</i>
» » 32.	14 » » »	<i>lemnade</i>	» <i>lemnande.</i>
» » 35. 14, 19,	22 » uppifr. »	<i>aur</i>	» <i>aur.</i>
» » »	16 » nedifr. »	<i>dayly</i>	» <i>daily.</i>
» » 37.	4 » uppifr. »	<i>kommer</i>	» <i>komma.</i>
» » »	11 » » »	<i>skrifver</i>	» <i>skrifva.</i>
» » 46.	10 » nedifr. »	<i>kolpotör</i>	» <i>kolportör.</i>
» » 48.	7 » uppifr. »	<i>adeles</i>	» <i>alldes.</i>
» » 49.	14 » nedifr. »	<i>krista</i>	» <i>kristna.</i>
» » 56.	13 » » »	<i>de skola</i>	» <i>hon skäl.</i>
» » 61.	15 » uppifr. »	<i>15,300: 79</i>	» <i>15,300: 76.</i>

*) På grund af den skyndsämhet hvarmed korrekturet måste ännu för all årsberättelsen skulle denna blifva färdig till årsmöter, insmög sig några korrekturfel. De rättas härmed och bedja vi om beaktat öfverseende.

MEDDELANDE

FRÅN

SVENSKA MISSIONEN I KINA.

REDOGÖRELSE

FÖR DESS FJERDE VERKSAMHETSÅR

1 maj 1890—1 maj 1891.

AFGIFVEN AF SEKRETERAREN I MAJ 1891.

STOCKHOLM

P. PALMQUISTS AKTIEHOLAGS BOKTRYCKERI
1891.